

Egyházközségi Levél

ALBERTFALVI SZENT MIHÁLY PLÉBÁNIA

XXXIX. évfolyam

2025. Húsvét

Ima

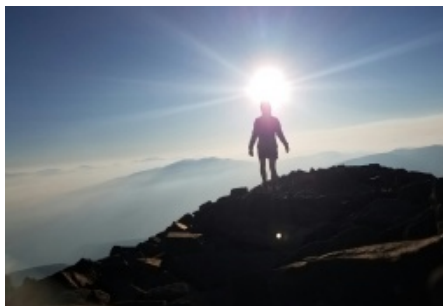

Az Élők Istene,
aki a sötétségben
világosságot támaszt,
áldjon meg téged!

Ragyogjon rád
Isten feléd forduló arcáról,
a feltámadott Krisztus tekintetéből
az öröm meleg fénye,
a remény mindent átjáró ragyogása,
amelyet nem tarthat fogva
egyetlen sötét sír sem!

(Húsvéti áldás Varga Gyöngyi: Élők földje
című áldáskönyvéből)

Beköszöntő

*„Nézzétek: én valami újat viszek végbe,
már éppen készülődben van; nem látjátok?” (Iz 43,19)*

Nagyböjt péntekjein templomunkban keresztútjárás volt, melynek vezetését minden héten más közösség vállalta el. Számomra mind-egyik elgondolkodtató és felemelő volt. Nagyböjt negyedik hetén az Apaklub tagjai a piaristák által írt *A remény keresztútja* elmélkedéseit olvasták fel, melynek minden állomása egy-egy mai fiatal élet-helyzetét idézi fel. Sötét, küzdelmes helyzeteket, melyek hasonlítanak Jézus keresztútjának szenvedéseire. De mindegyik esetében felcsillantja a reményt, mert mindig van folytatás, van feltámadás.

Jézus feltámadása valami egészen újat hozott el, ami új perspektívába helyezi nemcsak a nehézségeinket, de egész életünk történéseit. Ebből a szemszögből nézve minden, ami történik velem, öröm vagy bánat, egy lehetőség arra, hogy mélyebben kapcsolódjak Jézushoz, hogy életem végén majd az ő ölelő karjaiba érkezzek.

Persze a hétköznapi teendői közepette nehéz mindig ezt szem előtt tartani. Ezért kell néha megállni, mint most is, ezen az ünnepen, hogy felemeljük a szemünket arra, aki vár ránk.

Bízom benne, hogy lapunk húsvéti írásai a segítésegetekre lesznek ebben a megállásban és felfelé csodálkozásban.

Schwarzkopf Bálint és Orsi

Tartalom

4

Húsvéti örömhír – még örömhír Neked?

Henrik atya

6

Resurrexit

Medgyessy Ferenc

10

Van értelme?

Paál Zoltán

12

Mit köszönhetek Istennek?

Molnár Cecília

14

A varrónő

Bartháné Pribitek Márta

16

A szentmise liturgiája

Az utolsó vacsorától napjainkig – 1. rész

Maráz Kristóf

20

Illusztráció a Szentháromság dogmáihoz

Szóts Miklós

23

Akarat

Labundy Dávid

24

Reménységem oka

Schwarzkopf Bálint

26

Apostoli penitenciária

Kivonat Ferenc pápa *Spes non confudit* című bullájának függelékéből

28

A színódusról

Szóts Miklós

31

Öngondoskodó háztartások

Bene Lajos

34

Álmom AlbertFALVÁRÓL

Kiss István

40 **80 éve halt mártírhalált az „albertfalvi Apor Vilmos”, Bergendy János atya**

Dr. Nánay Mihály

46 **Templomunk orgonájának „születése”**

Tajtiné Kántor Valéria

48 **Templomunk orgonájának „újjaszületése”**

Tandory Judit

50 **Ifipásztorok**

Schwarczkopf Bálint

56 **Buli a Teremtővel**

Schwarczkopf Bálint

58 **Dínomdánom vigalom, nincs a tárcra tilalom**

Szakácsné Ujházy Mária (Mickó)

60 **Házaspárok lelki gyakorlata Leányfalun**

Szakácsné Ujházy Mária (Mickó)

62 **Nagyböjtindító lelki délután**

Szakácsné Ujházy Mária (Mickó)

64 **Ministránsok keresztútja**

Schwarczkopf Bálint

66 **Kik azok az albertfalvi animátorok, és hol találkozhatok velük?**

Szabó Gina

68 **Bosco-nap a Boscoban**

Gertheis Sári és Nemes Elena

72 **Gyereksarok**

Schwarczkopf Orsi

74 **Plébániánk programjai**

Egyházközségi Levél

Megjelenik:

évente négyszer: húsvétkor, Úrnapján, Szent Mihály napján (búcsúkor) és karácsonykor

Kiadja:

Albertfalvi Római Katolikus Egyházközség
1116 Budapest, Bükköny u. 3.

Felelős kiadó:

Dr. Gável Henrik plébános

Alapító szerkesztő:

Kiss Gábor

Szerkesztők:

Schwarczkopf Bálint és Orsi

Rovatvezetők:

Bene Lajos, Fejes Miklós, Gável Henrik,
Hamada Gabriella, Kiss Gábor, Kiss István,
Makrai Ákos, Medgyessy Ferenc, Szakácsné
Ujházy Mária és Szóts Miklós

Lektorálás:

Magony-Biró Kata és Magony Andor

Fotók:

Tomka Ildikó, Ágh Anna, Ágh József,
www.pixabay.com, www.unsplash.com,
Internet

Nyomdai munkálatok:

VAREG Nyomda Kft.

Elektronikus kiadás:

A www.albertfalviplebania.hu weboldalon
Letöltés/Egyházközségi levelek menüpontjában található

Következő lapszámunkba
2025. május 25-ig
várjuk írásaitokat az
egyhazkozsegilevel@gmail.com
címre.

Húsvéti örömhír – még örömhír Neked?

Hírektől és információktól hemzsgő világunkban szinte érzéketlenül hallgatjuk az újabb és újabb híreket, melyek a nagyvilágban történnek. Sokszor inkább védekező állásba helyezkedünk, és inkább hallatlanra vennénk mindazt, amivel eláraszt minket a média. Nincsenek jó híreink egymásnak.

Elgázolták, felrobbant, lezuhant, szörnyethalt, és így tovább. Kinek van kedve ilyeneket hallgatni? Ezért aztán leszoktatjuk fülünket az odafigyelésről, immunissá válunk a hírekkel szemben.

De van egy olyan hír, ami életed legmélyét érinti és olyan örömmel képes eltölteni, amit semmilyen információ-

átadás nem képes felülmúlni. És ez – bár nem újkeletű, hanem több mint 2000 éves – mégis újszerűen képes hatni Rád és megváltoztatja az életedet, ha nyitott szívvel fogadod. Ez a hír örömhír, amitől nem kell tartanod, hogy elveszi az életkedvedet. Ez a hír új távlatot nyit a szemed előtt. Ez a hír ennyi: Jézus feltámadt!

Az Úr feltámadásának híre sokak számára egy vallásos gondolat csupán, mert nem hisznek annak jelenre ható erejében. Az ilyen emberek nem tudnak vele mit kezdeni, mivel nem hiszik el, hogy akiről szó van, az maga is személyesen jelen van mai világunkban! Pedig csak akkor változtatja meg életedet ez a hír, ha elhiszed, hogy akiről szó van, az él!

Talán vannak, akik szkeptikusan azt mondják erre: „De hát mi a garancia arra, hogy ez tényleg megtörtént? Hiszen 2000 éve még azok sem éltek, akik ezt állítják és mondják nekem!” A garancia erre maga a feltámadott Úr, aki megmutatja magát mindazoknak, akik hisznek az ő követői üzenetének! Mint azon az első húsvéthajnalon, úgy ma is szembejön azzal, aki hittal elindul ezzel a hírral szívében, hogy találkozhasson Veled.

Az a közösség, amelyik ennek az üzenetnek az igézetében él, a legnagyobb gonddal adta tovább másoknak ezt a jó hírt. Egy szép példa erre Pál apostol egyik levelének részlete, mely egy-

ben a megőrzött keresztény hitvallások egyik legősibb formája: „... *mindenekelőtt azt adtam át nektek, amit én is kaptam: hogy Krisztus meghalt a mi bűneinkért az Írások szerint, eltemették, és harmadnapon feltámadt, az Írások szerint.*” (1Kor 15, 3-4). Ezt a hírt megmásíthatatlanul adta tovább a közösség mindazoknak, akik hagyják magukat igazi, életet megújító örömmel megajándékozni.

Minden csoda három napig tart – szokták mondani. Ez alól kivétel Isten csodája, amit a Názáreti Jézussal tett: a feltámadás csodája örök csoda, mert most is él az, akivel mindez történt!

Ő, a jelenben élő akar megszólítani Téged ezen a húsvéton is, hogy legyőzze Benned mindazt, ami szomoruság, kétely és sötétség.

Csupán egyet kér Tőled: higgy az ő követőinek, akik az ő jóhírért megosztják Veled! Ha hiszel, találkozni fogsz vele, és a húsvéti örömhír a Te személyes örömed lesz, amit senki nem vehet el többé Tőled!

Ezt kívánom Neked és egyházközségem minden tagjának szeretettel és imádsággal:

Henrik atya

Gondolatok

Resurrexit!

G yermekként, kiskamaszként nem igen értettem, mit jelent, hogy „Jézus Krisztus kereszthalálával megváltotta a világot”. Az első eszmélésem 11-12 évesen volt, amikor a pesti Krisztus Király Plébánián ünnepeltük húsvét vasárnapját. Én ministráltam, vittem a gyertyát, s közvetlenül a plébános atya mellett vonultam ki a templom belső udvarára a hívekkel együtt, az ünnepi, húsvéti áldásra. Tudtam, nekem itt még lesz feladatom! A plébános atya utasítását követve ki kellett hoznom az udvarra egy nagy hangszórót, s a hívek felé fordítva, a karomban kellett tartanom. A természetes dobozból hirtelen felcsendült Liszt Ferenc: *Christus* oratóriumának *Resurrexit* tétele, először csendesen, finoman, majd erősödött, s a zenei csúcst elérve megszólalt a kórus! Rezgett a hangdoboz, s én is, teljes testemben éreztem a hangokat!

A Resurrexit elementáris erővel hatott rám, szó szerint a zsigereimben éreztem; itt valami hatalmas dolog történt!

Ez az élmény máig felejthetetlen, s arra készítette, nézzek utána a kérdésnek, mit jelent pontosan, hogy „Jézus Krisztus kereszthalálával megváltotta a világot”. Igazi áttörést jelentett, amikor kezembe került Nikosz Kazantzakis: *Akinek meg kell halnia* című könyve. Komoly segítség volt a húsvéti misztérium megértésében.

Összefoglalom röviden a regény tartalmát (viágzat – spoiler!).

A történet egy görög faluban játszódik az 1920-as években, ahol a lakosok minden évben passiójátékot rendeznek, kiválasztva Jézust, az apostolokat és más szereplőket a helyiek közül. Az események akkor vesznek drámai fordulatot, amikor egy csoport menekült érkezik a faluba, akiket a törökök elűztek otthonaikból. A menekültek könyörögnek segítségért, de a falu vezetői önző módon elutasítják őket.

A regény egyik főszereplője, Manoliosz, akit Krisztus szerepére választottak a passiójátékban, egyre inkább azonosul Jézus tanításaival, és megpróbálja segíteni a menekülteket. Ez azonban szembeállítja őt a falu helyi vezetőivel.

A regényben fontos szereplő még a környék rettegett vezetője, a török pasa, aki e fölött a falu fölött is uralodik. Ő képviseli a világi hatalmat és a birodalmi rendet. A görögök és a pasa között állandó feszültség van jelen, ami robban, amikor valaki megöli a pasa kedvenc kiskutyáját. Boszszúhadjárat veszi kezdetét. A pasa felszólítja a falut, adják ki a kutya gyilkosát, különben nap nap után ki fog végeztetni egy embert a faluból. S másnap jönnek a katonák, s az első járókelőt felakasztják.

Egy hét múlva már hét akasztófa áll az út mentén és a falubeliek már rettegnek. Ki lesz a következő?

A gyilkos nem adja fel magát, s úgy tűnik, a pasa kegyetlensége ki fogja irtani a falut.

Manoliosz is tehetetlen. Kicsoda ő, hogy bármit is tegyen? Csak egy egyszerű pásztor ő, aki büszke arra, hogy a falu őt választotta Jézus szerepére a passiójátékban. Végül – Manoliosz, egyre jobban azonosulva a jézusi tanítással, magára vállalja a soha el nem követett bűnt, hogy megállítsa ezt az értelmetlen vérontást. Így a pasa haragja csillapodik, és a kivégzések véget érnek, a nép megmenekül –, de Manoliosz sorsa ezzel megpecsételkedik.

Kazantzakisz kitűnő regénye egyértelmű üzenet is egyben:

***Krisztus halála és fel-
támadása nem a múlt!
Hanem jelen idő!***

S egy újabb emlék jut eszembe; húsvét vasárnap volt, s egy távoli templomban a pap kérdést intézett a hívekhez: „*Mikor van húsvét?*”. Lassan jöttek a válaszok, hogy „*most van*” és hogy „*a nagybőjt után*”, ilyesmik. Végül a pap megrázta a fejét, csupa rossz válasz! A helyes válasz így hangzik: „*Mindig!*”.

Igen, mindig húsvét van! Azóta, hogy Jézus Krisztus felment a Golgotára, meghalt és feltámadt – azóta húsvét van! Mindig, minden nap! – De ezt

nem könnyű megérteni, hogy az Isten megtestesült, meghalt értünk, majd feltámadt, megváltva az embert a bűntől. Mert ez túlmutat a földi tapasztaláson, túlmutat az ösztönös gondolkozáson, mert ez misztérium.

Épp ezért előzi meg talán a húsvéti szent háromnap ünnepét a nagyböjt. Hogy ízlelgetni legyen elég időnk – miről is szól a húsvét? Mert nagyon nagy dologról szól! Arról szól, hogy az Isten lehajol énhozzám, igen, személy szerint énhozzám, s kiemel a bűnből. Ahogy az édesapa lehajol és felemeli a síró gyermekét, amikor az elesik és beletoccsan a pocsoltyába. Az Isten is felemel, kiemel az eredendő bűn igájából, s magához ölel. „... *Krisztus feltámadt a halálból elsőként a halottak közül. Mivel egy ember idézte elő a halált, a halottak is egy ember révén támadnak fel. Amint ugyanis Ádámban mindenki meghal, úgy Krisztusban mindenki életre is kel.*” (1Kor 15,20-22)

Ez misztérium, s bevallom, ma sem értem igazán. Ésszel nem igen megy. Ezért inkább előveszem a régi, fekete korongot, s felteszem a lemezját-szómra. Hadd csendüljön fel a *Christus* oratórium *Resurrexit* tétele, hadd érezzem ma is ugyanazt az emelkedettséget, amit anno, 11-12 évesen!

M.F.

Gondolatok

Van értelm?

Nagyjából egy évvel ezelőtt nagy port vert fel az az eset, amikor egy jogász, Dr. Karsai Dániel a nemzetközi bírósághoz fordult az eutanázia engedélyezéséért, miután halálos betegséget diagnosztizáltak nála. A pert végül elbukta, de néhány hónappal később a betegség egy szövődményébe belehalt. Hogy mi volt a halálának közvetlen oka, azt nem tudom, de az egyértelmű volt, hogy ez az ember nem akart élni. Nyilván úgy gondolta, hogy magatehetetlenül, mozgásképtelenül az életének nincs értelme. Valószínűleg az is felmerült benne, hogy őt magát és az őt ápoló hozzátartozóit annyira megterheli ez az állapot, hogy nem éri meg. És feladta.

Ez a történet elég nagy nyilvánosságot kapott a közösségi médiában, és mindenkinek volt róla véleménye. Volt, aki egyetértett Karsaival, mások mélyen elítélték, mivel az eutanázia mellett érvelt. De a vitázók közös tulajdonsága az volt, hogy szinte egyikük sem élte át azt, amit a jogász.

Én talán egy kicsit többet tudok erről a dologról, mivel lassan nyolc éve ugyanabban a betegségben szenvedek. És azt kell mondjам, megértem, hogy Karsai miért jutott erre a döntésre. Azt is megértem, hogy miért jut hasonló következtetésre sok ember, akik gyógyíthatatlan betegségben szenvednek. Megértem – de nem értek vele egyet.

Azt gondolom, hogy az életet Istentől kapjuk, és azt is Neki kell eldöntenie, hogy meddig tart.

Ha Ő úgy dönt, hogy egy ideig még itt maradunk, annak kell hogy legyen oka és értelme. Persze hogyha Istent kihagyjuk ebből a gondolatmenetből, akkor az egész értelmetlenné válik. De akkor sok minden más is.

Hiszek benne, hogy az, hogy én még itt vagyok, azt jelenti, hogy van még itt teendőm. Persze nem kell nagy dolgokra gondolni. Ha az ember egész nap magatehetetlenül fekszik, akkor nem fog történelmi tetteket végrehajtani. Én csak imádkozom és beszélgetek. Beszélgetek a feleségemmel, aki folyamatosan ápol, a gyerekeimmel, akik segítenek neki, Zoli atyával, aki rendszeresen eljön misét mondani, az ápolónőnkkel és mindenkivel, aki időnként meglátogat. Nem próbálok nagy bölcsességeket mondani, úgysem menne. De hogyha néha tudok olyasmit mondani, ami segít nekik és egy lépéssel előbbre viszi őket, akkor megérte.

Mert van értelme.

Paál Zoltán

Mit köszönhetek Istennek?

Egyszerű a válasz, hogy az életem – ami teljes mértékben igaz, de ha már élek, akkor nem csak létezni szeretnék, hanem megtapasztalni minden jót, persze úgy, hogy a rossz messze elkerüljön! Na, de akkor, hogy is van ez? Az élet ajándék! Ezt is könnyű elfogadni, egészen addig, amíg minden jól megy!

Az élet szép, addig biztosan, ameddig az egészségem „jól szolgál”, ameddig hasznos vagyok a családnak, a társadalomnak, ameddig van munkahelyem, ameddig hasznot termek, ameddig kíváncsiak rám, ameddig van mellettem valaki...

Sokszor nem is gondolunk bele ezekben a sztereotip megfogalmazásokba, de mégis belekényszerítjük magunkat és egymást is! Olykor még a szeretetet is feláldozzuk mindezek oltárán...

Valójában pedig az Úr Jézust a hasznosságunk érdekli a legkevésbé!

Nem hasonlányeket teremtett, hanem szeretetre képes embereket, akik egymást segítve követik Krisztust! Ezt mi alkottuk saját magunknak,

hogy ki tudjuk szűrni a haszontalanságot, mert az a fogalomtárunkban negatív, rossz dolog! Az igazán boldog élethez semmi mást nem kell tennünk, csak megtartani Jézus főparancsát. Szeress! Oly' ritkán tapasztalható meg az önzetlen, érdekhez nem fűződő, tiszta szeretet. Van, ahol azt még családon belül is bizonyítani kell...

Talán az anyáknak egy kicsit könnyebb megérteni Jézus szavait, hogy a szeretetnél nincs erősebb! Amikor Szűz Mária „elveszítette” fiát, pedig tudta, hogy földi életében is Isten volt, mégis átélte a világ legnagyobb fájdalmát – meghalt a fia! Így enyhülést hozva a mi fájdalmunkra is, akik ugyanazt a fájdalmat hordozzuk, akiknek meghal a gyermekük, a reményt kaptuk meg a feltámadásban, hogy még találkozunk! A Szent Család – példát mutatva – élénk élte az élet nagy fájdalmait is, hogy ezáltal is segítségünkre legyen az Úr. Megmutatta, hogy hogyan kell élnünk és a legnagyobb fájdalomban is megsegít az Isten, csak rendületlenül hinnünk kell Őbenne! Nem (csak) a helyes utat jelölte ki számunkra, hanem megtanított arra is bennünket, hogy mi a fontos az életünk folyamán, miből tu-

dunk erőt meríteni ahhoz, hogy tovább éljünk, tovább lépjünk a nehézségeink ellenére is!

Csodálatos Szent József kitartó hűsége, önfeláldozó gondoskodása! Jézus Krisztus megmutatta, hogy milyen nagy erő és milyen hatalmas szeretet rejtőzik a másik emberben is, vágyat ültetett belénk, hogy nem jó az embernek egyedül lennie, mert csak ebben az egy állapotában nem képes a szeretet továbbadására, megélésére.

Az igazi segítség mindig az Úrtól jön! Ő az, aki teljes valónkban ismer, és mégis szeret! Ő az, aki valóban tudja, hogy mi a jó nekünk, mert mindig és mindenkinek válogatás nélkül a legjobbat kínálja, csak mi torzulunk a világgal olyannyira, hogy sok esetben már nem vagyunk képesek megkülönböztetni a jót a rossztól. Ezért fontos a Szentírás olvasása, mert örök útmutatót kapunk általa, amelynek értelmezésében segítségünkre vannak Jézus Krisztus felkent papjai is. Csak az Ő tanításait fogadhatjuk el, mert Ő az egyetlen, aki életét adta a mi örök életünkért! Ennél nagyobb szeretettel senki nincs irántunk, mint a háromszemélyű, egy, örök Isten, aki a Fiú életét adta a mi örök életünkért cserébe!

Molnár Cecília

Gondolatok

A varrónő

Gondolom, más is van úgy, hogy van kedvenc ruhája, és nehezen válik meg tőle, akkor is, ha már elhasználódott.

Egy ilyen szoknyám történetéről írok. Ez a szoknya kényelmes, praktikus, gumis derekú. A sok használatból és mosástól a gumiház teljesen elronyolódott. Néhány hónap óta méteráru üzletekben kerestem hozzá megfelelő színű anyagot mikrokordból. Ilyenkor mindig ebben a szoknyában voltam. De mindhiába, mert sehol sem találtam megfelelő anyagot. Sajnos, mivel én nem tudom megcsinálni, ilyen kis munkára, elfogadható áron varrónőt sem találnék.

Egyik alkalommal bementem egy üzletbe, ahol méteráru, függöny és szőnyeg kapható. Körbenéztem, de láttam, itt sincs olyan, ami nekem kellene.

Ebben az üzletben a megvásárolt függönyt helyben megvarrják. Míg ott nézelődtem, megszólított egy kedves, fiatal hölgy, a varrónő. „Olyan gyönyörű a szoknyája!” – mondta.

Elmondtam neki, hogy mi járatban vagyok, és megmutattam a szoknyám rongyos derekát. Mondtam, nagyon szeretem és sajnálom, ha el kell dobní. Azt mondta, hogy ő megcsinálja. Megkérdeztem, hogy mennyiért.

Azt válaszolta – egy mosolyért! Szabadkoztam, hogy megfizetem. Telefonjával lefényképezte, hogy otthon keres hozzá anyagot. Megbeszéltük, mikorra vigyem be az üzletbe.

Amikor átvette, még átvételi elismervényt is írt. További meglepetés volt, hogy megkérdezte, hol lakom. Mert elhozza, amikor kész. Hiába mondtam, nekem nem probléma eljönni érte. Ne fáradjon Angyalföldről. Később SMS-t írt, hogy később hozza, mert gumit vesz, amit a derekába húz. Kértem, ne fáradjon, azt már én megcsinálom. A válasza az volt, hogy hány órákor várjam a buszvégállomáson. Meg is jött a szoknyámmal.

Csomagot készítettem, szépen becsomagoltam, hogy megháláljam neki. Nem fogadta el, még erőszakkal sem tudtam volna átadni.

Azt mondta, hogy szeretetből csinálta. Amikor Pestre került pár éve, ő is kapott idegenektől pénzben nem mérhető segítséget.

Megöleltük egymást, és azt mondta, „ez a fizetség!”

Még beszélgettünk kicsit. Kiderült, hogy Istenben hívő keresztény.

Bartháné Pribítek Márta

A szentmise liturgiája az utolsó vacsorától napjainkig – 1. rész*

A római rítus a nyugati rítuscsaládnak a római katolikus egyházban ma a leginkább elterjedt változata.¹ A vasárnaponta (vagy hétköznap) bemutatott szentmisét az Apostoli Szentsek, valamint a helyi egyházak századokon átívelő gyakorlata formálta azzá, amit ismerünk. Sokan úgy vélték, hogy a római rítus a korai virágzást követően hanyatlásnak indult a késő középkorban, majd a korai modern időszakban hosszú ideig stagnált, azonban Joseph Ratzinger (XVI. Benedek pápa) arra tanított, hogy kérdőjelezzük meg ezt a bevett

narratívát és merüljünk el a sokszínű fejlődéstörténetben².

Ezen felbuzdulva most ezt a gazdag és összetett alakulástörténetet vizsgáljuk meg, hiszen a megértés nem kizárólag a szentmisét bemutató pap kötelessége. Mindannyiunk feladata, akik lelkiismeretesen és gyümölcsöző módon³ szeretnénk részt venni az egyházunk liturgiájában.

Az alapítás

Vizsgálódásunkat értelemszerűen az utolsó vacsorával és annak meghatározó hatásával kezdjük. Hiszen, ha Jé-

* A cikk befejezése lapunk következő, úrnapi számában lesz olvasható.

zus nem nyújtott kenyeret és bort az ő tanítványainak mint testét és véré, akkor az Egyház eucharisztikus ünneplése üres – jámbor fikció, és nem valóság, amely Isten és ember egymással való közösségét megalapozza⁴. A legújabb kutatások szerint Jézus nem húsvéti vacsorát ült tanítványaival⁵, de tisztában volt azzal, hogy hamarosan meg fog halni, így nem ünnepelheti meg a zsidó pászkát velük, ezért összehívta őket egy különleges búcsúvacsorára. Ezen valami teljesen új történik, Jézus önmagát adja, teste és vére által válik az igazi feláldozott báránnyá, az új húsvét tehát az ő halála és feltámadása, amely beteljesíti a régi húsvét ígértét⁶. Az alapítás szavai Máténál⁷ és Márknál⁸ a Kivonulás könyvével⁹ állnak kapcsolatban, míg Lukács evangéliumá-

ban¹⁰ és a Korintusiaknak írt levélben¹¹ inkább a Jeremiás¹² által jövendölt új szövetség válik hangsúlyossá. János evangéliumában nem találkozunk az alapítás narratívával, de az élet kenyere¹³ példázat már elővételezi azt.¹⁴ Szent Pál azt írja a korintusiaknak¹⁵, hogy ő azt közli, amit az Úrtól kapott, így tehát azzal, hogy megjelenik az „Ezt tegyétek az én emlékezetemre.”¹⁶ mondat nála és Lukácsnál is azt bizonyítja, hogy az első keresztyének között már megfigyelhető volt az alapítás szavainak és tetteinek megismétlése¹⁷. Ez azonban nem az egész vacsora megismétlését jelenti. Megállapíthatjuk tehát, hogy az utolsó vacsora a dogmatikus alapját adja az Eucharisztianak, a liturgikus gyakorlatot később alakítja ki az apostoli tradíció.¹⁸

¹ HOPING, Helmut: *My Body Given for You: History and Theology of the Eucharist*. Ignatius Press, San Francisco, 2019, ford. Michael J. Miller, 15. oldal.

² RATZINGER, Joseph: *A liturgia szelleme*. Szent István Társulat, Budapest, 2020, ford. Heller György.

³ vö. Mt 12,33.

⁴ RATZINGER, Joseph XVI. Benedek: *A Názáreti Jézus. Második rész: A jeruzsálemi bevonulástól a feltámadásig*. Szent István Társulat, Budapest, 2011, ford. Martos L. Balázs. 84. oldal.

⁵ MEIER John R.: *A Marginal Jew: Rethinking the Historical Jesus vol. I, The Roots of the Problem and the Person*. Anchor Bible Reference Library New York, Doubleday, 1991. 398-399. oldal.

⁶ LANG, Uwe Michael: *A Short History of the Roman Mass*. Ignatius Press, San Francisco, 2024. 16. oldal.

⁷ vö. Mt 26,26-29.

⁸ vö. Mk 14,22-25.

⁹ vö. Kiv 24,8.

¹⁰ vö. Lk 22,14-20.

¹¹ vö. 1Kor 11,23-27.

¹² vö. Jer 31,31.

¹³ vö. Jn 6,51-58.

¹⁴ LANG, Uwe Michael: *The Roman Mass. From Early Christian Origins to Tridentine Reform*. Cambridge University Press, Cambridge, 2022. 13-14. oldal.

¹⁵ vö. 1Kor 12,23.

¹⁶ Lk 22,19 és 1 Kor 11,24

¹⁷ LANG: *A Short History of the Roman Mass*. 18. oldal.

¹⁸ RATZINGER, Joseph: *Form and Content of the Eucharistic Celebration*, in *Theology of the Liturgy: The Sacramental Foundation of Christian Existence*. Ignatius Press, San Francisco, 2014, ford. John Saward és Kenneth Baker SJ. 305. oldal.

Az őskeresztény forma

Az apostoli tradíció eleinte szóban terjedt, betekintést azonban Szent Pálnál és a korai keresztény íróknál nyerhetünk bizonyos részletekbe. A szóbeliség azonban megnehezíti a legkorábbi liturgikus forma pontos rekonstrukcióját. Sokáig úgy hitték, hogy az első keresztények lakóházakba gyűlve ünnepelték az Eucharisziát, azonban a legújabb kutatások megkérdőjelezzik ezt, és úgy vélekednek, hogy már ők is szervezettebb és hierarchikusabb formában ünnepelték az Eucharisziát¹⁹. Ahhoz, hogy megértsük a korai Eucharisziát, érdemes egy pillantást vetnünk Malakiás jóvendülésére: „*Hiszen napkelettől napnyugatig nagy az én nevem a*

nemzetek között, és minden helyen tiszta ételáldozatot áldoznak és mutatnak be a nevemnek.”²⁰ Az Eucharisztia ünneplése tehát már az első, de a második században biztosan áldozati cselekmény volt, amelyben a megkeresztelték és bűntől mentes hívők részesülhettek.²¹

A „szentmise” első írásos forrását Szent Jusztinusához köthetjük, aki a második században jegyezte le, hogy az ünneplés olvasmányokból (apostolok iratai, evangéliumok és próféták írásai), szentbeszédből, a kenyér előkészítéséből, a víz és a bor elegyítéséből, hálaadásból és dicséretből, valamint szentáldozásból és a szegényeknek való gyűjtésből állt²².

A harmadik században jelennek meg az első templomok, melyek már mozgatható, általában fából készült oltárokkal is rendelkeztek, a harmadik századra kialakult a gyakorlat, hogy az Eucharisziát vasárnap reggel, az új teremtés napján ünnepelték, illetve kötelezővé vált a szentáldozást megelőző ételtől való megtartóztatás is²³. A második században megkezdődött, majd a harmadik században minden napossá vált az is, hogy az áldozati cselekményt kelet²⁴ felé fordulva vé-

¹⁹ HEID, Stefan: *Altar und Kirche: Prinzipien christlicher Liturgie*. Schnell & Steiner, Regensburg, 2019. 69-85. oldal.

²⁰ Mal 1:11

²¹ LANG: *A Short History of the Roman Mass*. 22. oldal.

²² LANG: *The Roman Mass. From Early Christian Origins to Tridentine Reform*. 60. oldal.

²³ LANG: *A Short History of the Roman Mass*. 25-28. oldal.

gezték²⁵, hiszen Jézus is kelet felé emelkedett fel a Paradicsomba²⁶ és onnan fog majd eljönni újra.

Az első századokban még nem minden eucharisztikus ima volt kötött, a celebrálónak lehetősége volt improvizációra, azonban a negyedik századi egyházat megrázó dogmatikus viták nyomán szükségessé vált az imák kodifikálása. Az első lejegyzett forrásban²⁷ (ami akár a kései III. században is keletkezhetett) már megtalálható a válaszos ima, az Istent dicsőítő és hálaadó ima, amely átvezet a *Szent vagy* énekbe (itt még a *Benedictus* nem része, az az 5. századtól válik a részévé a jeruzsálemi hagyomány alapján²⁸), majd ezt követte a kenyér és bor felajánlása, a Szentlélek hívása átváltoztatásra, az alapítás elbeszélése, megemlékezések, a második lélek-hívás az áldozáshoz, majd a záró eucharisztikus doxológia²⁹. Ezek az imák a retorika szabályait követik, így tanítani (*docere*), gyönyörködtetni (*delectare*) és erkölcsös életre motiválni (*movere*) szeretnének³⁰.

Érdeemes megjegyezni, hogy ebben az időben még nem voltak olvasmányos könyvek, így az áldozatot bemutató pap maga választhatta ki a bibliai részleteket az Ige liturgiához. Szintén a negyedik században jelentek meg a szentmisében az énekelt zsoltárok, melyet az Ige liturgia és a szentáldozás alatt énekeltek.³¹ A háromszázas évek végén a kultúra evangelizálása céljából hatalmas templomokat kezdtek építeni Rómában, illetve megjelent a latin, mint kizárólagos liturgikus nyelv (néhány héber és görög szótól eltekintve)³².

Maráz Kristóf

²⁴ Zsolt 67,34: Zengjétek dicséretet az Úrnak, aki áthalad az egek egein, az ősrégi egeken. Íme, hallatja hangját, szavának erejét. A Septuaginta fordításban: áthalad **kelet felé** az egek egein...

²⁵ LANG, Uwe Michael: Az Úr felé fordulva – Liturgikus ima-irány. Ecclesia Szövetkezet, Budapest, 2006, ford. Vajda Julianna. 35-71. oldal.

²⁶ vö. Ter 2,8.

²⁷ LANG: *The Roman Mass. From Early Christian Origins to Tridentine Refrom.* 91-95. oldal.

²⁸ Uo. 113. oldal.

²⁹ *Per ipsum, et cum ipso, et in ipso, est tibi Deo Patri omnipotenti in unitate Spiritus Sancti, omnis honor et gloria per omnia saecula saeculorum.*

³⁰ LANG: *The Roman Mass. From Early Christian Origins to Tridentine Refrom.* 110-113. oldal.

³¹ LANG: *A Short History of the Roman Mass.* 40-41. oldal.

³² Uo. 42-43. oldal.

Illusztráció a Szentháromság dogmáihoz

Egyszer egy papnak azt mondtam, hogy nekem mint matematikusnak, nem probléma a Szentháromságban hinni. Azt kérte, fejtsem ki. Elküldtem neki a magyarázat első változatát, amire azt mondta, hogy matematikával nem szabad a Szentháromságról beszélni. Ugyanakkor elküldtem Bálintnak is, mivel már megtagadta, hogy matematika tárgyú olvasmányomról beszámoljak az Olvastam rovatban. Viszont ez tetszett neki, ezért íme, itt van kicsit kifésülve.

Először egyszerűen

Fogalmi rendszerünk az általunk észlelt véges világból szerzett tapasztalatokon alapszik. E szerint, ha valaminek a részét szemléljük, az kevesebb, mint az egész, nem lehet vele egyenértékű. Ez nyilvánvaló véges halmazokra. Az ókori filozófusok tagadták is a végtelen létét, bár egy ellenpélda van: a természetes számok (0, 1, stb.) halmaza. Azt mondták, hogy ez nincs, mert a számok sorozata csak megközelíti, de soha el nem éri a teljes végtelent. A XIX. század végén azonban, amikor a matematika megalapozása sürgető volt, elemezni kellett a végtelen halmazok, számosságok tulajdonságait is. Egy nyilvánvaló tétel: végtelen halmaznak van olyan része, amely ekvivalens az egészszel. Egy egyszerű példa: ugyanannyi páros szám van, mint természetes szám. Hiszen minden számnak van duplája (amely páros szám), és minden páros számnak van fele. Tehát miért ne állhatna a végtelen Isten három részből (személyből), amelyek ekvivalensek egymással, sőt az egyetlen végtelen Istennel.

Kicsit bonyolultabban

Az egész gondolatmenetet a Vigilia egy cikke¹ indította el, amely arról szólt, hogy a IV. században az egyházatyák Krisztusról mint az Atyával mindenben azonos képmásról beszéltek. Rádöbbsentem, hogy a matematikában megvan a „tökéletes képmásnak” megfelelő formális fogalom: az *izomorfia*. Két azonos típusú (ugyanolyan nyelven megfogalmazott) matematikai struktúra izomorf, ha van köztük kölcsönösen egyértelmű, igazságmegtartó leképezés. Ezek a struktúra nyelvén megfogalmazott állításokkal megkülönböztethetetlenek.

Utánanéztam, milyen pontos dogmatikai megfogalmazások felelnek meg a tökéletes képmásnak². A XI. Toledói Zsinat 675-ben hozott dogmájában (DS 530) szereplő mondatok:

„Az Atya egészében az, ami a Fiú, a Fiú egészében az, ami az Atya, az Atya és a Fiú egészében az, ami a Szentlélek: azaz egyetlen Isten a természetet illetően.

Az Atya nem ugyanaz, mint a Fiú, sem a Fiú nem ugyanaz, mint az Atya, sem a Szentlélek nem ugyanaz, mint az Atya vagy a Fiú.”

A barokk korban gyakran ábrázolták a Szentháromságot. Krisztust könnyű ábrázolni, hiszen megtestesült emberként járt köztünk. De az Atya mint szakálás ülő alak, a Szentlélek mint galamb – ez csak mint általánosan elfogadott metonímia értelmezhető. Elkapott a csábítás, hogy matematikai képpel ábrázoljam az Úr hármasságát.

Induljunk ki abból, amit a természetes számok és a páros számok viszonyáról mondtam. A köztük lévő kölcsönösen egyértelmű függvény a 0-hoz a 0-t, 1-hez 2-t rendeli, és így tovább. A függvény formálisan a $\langle 0,0 \rangle$, $\langle 1,2 \rangle$... párok sorozata, ahol a második elem a függvény által az elsőhöz rendelt elem. Szemléljük ezt az alábbi táblázatban!

Vegyük észre, hogy négy sorozattal állunk szemben: a már tárgyalt, az A, F, S oszlopokban szereplőek mellett a teljes táblázat is egy sorozat, kezdve a $\langle 0, \langle 0,0 \rangle, 0 \rangle$ elemmel, és a rákövetkezés módját az egyes részoszlopok szabják meg.

I		
A	S	F
0	$\langle 0,0 \rangle$	0
1	$\langle 1,2 \rangle$	2
2	$\langle 2,4 \rangle$	4
...	...	...

A táblázat mind a négy oszlopa (I, A, F, S) egymással izomorf sorozatok, azaz egymás tökéletes képmásai, és az egész az A, F, S sorozatokból áll. Tehát lehetséges, hogy egy általunk elgondolható képzet három olyan nem megegyező elemből álljon, amelyek egymás, és a teljes egész tökéletes képmásai.

Természetesen ez csak egy kép, csak a Szentháromság dogmáinak bemutatása. Ugyanolyan kép, mint például a Várban lévő Szentháromság-szobor. A matematikai végtelen és Isten végtelensége lényegileg különböző. A halmaz fogalmát általánosítással kapjuk: mindentől eltekintünk, csak a mérete érdekes. Az Úr végtelensége azonban pont ellentétes jellegű. Ahogy Puskás Attila írja³: „Minden tökéletessége (jóság, bölcsesség, szeretet, igazságosság stb.) végtelen, mert nem szab határt neki semmiféle ellentétes minőség.”

Ugyanakkor ez a kép alkalmas a dogmák illusztrálására. Még az is látszik, hogy az F sorozat az A-ból „születik”: hiszen az A sorozat elemeiből áll. Sőt, ugyanígy az S sorozat is. Vagy inkább A-ból és F-ből? Hiszen az S-et alkotó párok első elemei az A megfelelő elemei, a másodikak az F elemei (filioque?).

Mindig határtalan tisztelettel gondolok az első évszázad egyházatyáira, akik a szentháromságtant kidolgozták. Az első századokban rendkívül sok különböző magyarázat született arra, hogy mit jelent az, hogy Jézus az Isten fia. Szinte hihetetlen teljesítmény, hogy a most 1700 éves nikaiai és a következő zsinatokon kidolgozták ezt a ma is nehezen érthető dogmát. Befogadása sem volt zavartalan. Mégis ez lett teológiánk alapja.

Utóhang (Bálint ihletésére)

Ami az ember számára Istentől nem felfogható, azt kinek egy kép, kinek egy dallam, kinek pedig egy ilyen matematikai hasonlat segíthet elfogadni. Fontos, hogy a nem megismerhető ne ijesszen meg, ne tartson távol az Istentől, hanem inkább bátorítson, hogy minél közelebb kerüljünk hozzá.

Szöts Miklós

¹ Vigilia, 2021/9 Görföl Tibor: *Mindenben azonos képmás.*

² depositum.hu

³ Vigilia, 2023 április.

Akarat

Titkokba burkolózva heverek az ég alatt.
Rám az éj sötétje, mint paplanzuhatag
Föd tetőt, árnyékok kísértenek,
Kézenfogva táncolnak, jaj, veled.

Sziclák peremén csodálkozva állok,
Megtalálni magamban minden pici álmot
Akarok, mindent akarok,
Felhő ad körém takarót.

Szellők lengenek erdőből nyakam köré
Sálként, majd súgják, legyél a biztos életé.
S a hangot, mi eddig minden jót elhajtott,
Elkergetik, s nyitják bennem az ajtót.

A küszöbön túl elfáradt katicabogarak
Repkednek a széles szemöldökfa alatt,
Vontatnak fel az éjbe, és a szekérre ülve
Megítélem, mennyi minden ment végbe

Általam, hagyom,
Legyen így, nem panaszkodhatom.
De nem leszek más, csak az az egy,
Aki eddig voltam, és eztán leszek,

Csak másképp. Titokban
Változnak az erők magamban.
Most a test lelke másképp dobog,
Bőröm alatt túláradnak a folyók.

S te, aki akartál, aki azért voltál itt,
Hogy elmondd nekem, a szemem világít,
Láttad bennem azt, ami színt
Ad annak, amit a kezem kifakít.

Köszönöm. Maradj.
Mondd tovább. Akarj.

És hálás leszek, lásd,
De szavaimat kérlek, megbocsásd,
Mert amit a nyitott ég alatt
Kilüktet szívemből a szabad akarat,
Az annyi, hogy Te, Egyetlen,
Legyél. Itt. Mostantól. Velem.

Labundy Dávid

Reménységem oka

Az egyház több fórumán keresztül is hallhattátok, hogy karácsonykor egy különleges jubileumi év kezdődött el, melynek középpontjába Ferenc pápa a reménységet állította. Lapunk egy egész éven átívelő cikksorozattal segít elgondolkodni azon, mit is jelent számunkra a remény és hogy mi, vagy ki is az én reménységem.

Nemrég egy sportsérülést szenvedtem: meghúzódott egy izom a vállamban. Több megszokott mozgulat idegenné, fájdalmassá vált miatta. Az ilyen típusú sérülésekre nincs gyors megoldás: pihentetni kell és legfeljebb gyógynövény krémekkel tudom kengetni. Olyan lassan javul, hogy úgy tűnik, mintha örökre meg kellene barátkoznom a fájdalommal, amikor a karomat emelem. De egyszer csak észrevétlenül elmúlik majd.

Azt hiszem, a léleknek is lehetnek olyan sérülései, amik hasonlóan lassan gyógyulnak. Évekig, évtizedekig

úgy tűnhet, nem történik semmi, ez már örökre így marad. Számomra ilyen időszakot jelentettek azok a magányos évek, melyek alatt rá kellett döbbernem, hogy valahol bennem van a hiba, amiért nem találok a társamat, pedig nagyon vágytam a házasságra. Volt bennem egy kapcsolódási képtelenség, amit számtalanszor kértem Istentől, hogy gyógyítson meg bennem. Emlékszem az alkalomra, amikor kétségbeesésemben megfogalmaztam, hogy az Isten vagy nem tud segíteni, vagy – mivel tudom róla, hogy mindenható – nem akar.

Ma már látom, hogy miközben ilyen keserű gondolatok forogtak bennem, ő végig velem volt és gyógyított. Hálas vagyok a feleségemért, akin keresztül Isten ledöntötte bennem az öröknek tűnő falakat. De valami többet is kaptam ezáltal. A sötét évtizedek megérleltek bennem egy olyan tudást, ami ha kimaradt volna ez az időszak az életemből, ma nem lenne az enyém: azt a tudást, hogy az Isten akkor sem hagy magamra, amikor nem veszem őt észre. Bízhatok benne, hogy gondoskodik rólam. Ez a mély belső tudás egy olyan kincsemmé vált, amiért megérte átélni a sötétség éveit. Arra is megtanított ez a tapasztalat, hogy türelmesebb legyek a mostani nehézségeimmel szemben, mert tudom, hogy azokban is velem van Isten.

Biztos vagyok benne, hogy Neked, aki most olvasod ezt az írást, szintén voltak hasonló élményeid. Vagy talán pont most élsz át egy sötét időszakot. Isten Neked is lehetőséget ad arra, hogy átélj valami olyat, amin keresztül meg tud ajándékozni önmagával. Nem értelmetlenek ezek a fájdalomok.

Abban is biztos vagyok, hogy Szent Pál is megélt valami hasonlót, ami után ezt le tudta írni: *„még szenvedéseinkkel is dicsekszünk, mert tudjuk, hogy a szenvedésből türelem fakad, a türelemből kipróbált erény, a kipróbált erényből reménység.”* (Róm 5, 3-4)

A reménység olyan ajándéka Istennek, ami csak ilyen tapasztalatokon keresztül tud belsővé válni. Nincs könnyű út, nincs gyorstalpaló reménység tanfolyam. A megharcolt reménység viszont sokkal távolabbra mutat, mint az aktuális lelki sebeink gyógyulása. Bensővé teszi azt a hitet, hogy az életem kisebb-nagyobb harcai mögött valójában minden rendben van, mert Isten szeretetét semmi sem veheti el tőlem.

Ha ilyen szemmel nézem az üdvtörténetet, azt látom, hogy az egész Ószövetség arról szól Ábrahámától kezdve, hogy Isten ezt a reménységet akarja kiformálni az ő választott népében. Minden nehézség, amin a zsidó nép keresztülment, és amiből az Úr kimentette őket, egy nagy ígéretet hordozott. Ez az ígéret teljesült be Krisztus eljövetelével, halálával és feltámadásával, ami az első igazi jubileum volt. Egy jubileum, melyben Krisztus szabadulást hozott a foglyoknak, és megmentett minket. Megmentett önmagunktól, a sötétségeinktől, a bűnre hajló törékeny természetünkől, az arra való hajlamunktól, hogy tönkrementyünk az életünket. Megmentett és valami újat hozott el: az ő életét bennünk és egy még nagyobb ígéretet, hogy egyszer majd vele lehetünk teljesen. Ez a mi igazi reménységünk.

Schwarczkopf Bálint

APOSTOLI PENITENCIÁRIA

Rendelkezés a bűcsúnyerés lehetőségeiről
a Ferenc pápa által meghirdetett
2025-ös rendes szentévben

*Cikkünk Ferenc pápa **Spes non confudit** (A remény nem csal meg) című, a 2025-ös év rendes jubileumát meghirdető bullájának függelékében megjelent rendelkezések kivonata, mely a bűcsúnyerés lehetőségeit foglalja össze rövidített formában.*

”Most elérkezett egy új jubileum ideje, amikor ismét kitárul a szent kapu, hogy élő tapasztalatot szerezhessünk Isten szeretetéről.” A 2025-ös rendes jubileumot meghirdető bullájában a Szentatya a jelen történelmi helyzetben, amikor „a múlt drámáiról megfélemezve az emberiséget új és nehéz próbatétel sújtja: sok nép az erőszak brutalitásától szenved”, arra hívja az összes keresztényt, hogy a remény zarándokai legyenek.

A Szentatya most kijelenti, hogy a bűcsú ajándéka „lehetőséget ad annak felfedezésére, mennyire korlátlan Isten irgalma. Nem véletlen, hogy a régi időkben az irgalmasság (**misericordia**) és a büntetéselengedés (**indulgentia**) szavak egymással felcserélhető szavak voltak, éppen azért, mert az utóbbi Isten határt nem ismerő megbocsátásának teljességét akarja kifejezni”. A bűcsú tehát jubileumi kegyelem.

A 2025-ös rendes szentévben minden más bűcsúnyerési lehetőség érvényben marad. Minden igazán bűnbánó hívő, aki kizár minden bűnhöz való ragaszkodást, akit szeretet vezérel, és aki a szentév folyamán a bűnbocsánat szentsége által megtisztulva és a szentáldozással megerősödve a pápa szándékára imádkozik, az Egyház „kincstárából” teljes bűcsút, vagyis bűnbocsánatot nyerhet, melyet felajánlhat a tisztulás állapotában (a purgatóriumban) lévő lelkekért.

I. Szent zarándoklatokon

A hívek, a remény zarándokai, elnyerhetik a Szentatya által engedélyezett jubileumi bűcsút, ha jámbor zarándoklatra mennek; bármelyik szent jubileumi helyszínen:

- ha ott áhítattal részt vesznek a szentmisén,

- a beavató szentségeknél vagy a betegek kenetének kiszolgáltatására szolgáló szentmisén,
- az imaórák liturgiáján (olvasmányos imaóra, reggeli dicséret, esti dicséret),
- a keresztúton,
- a rózsafüzér imádkozásán,
- olyan bűnbánati liturgián, mely a bűnbánók egyéni gyónásával végződik.

II. A szent helyek jámbor felkeresésével

A hívek elnyerhetik a jubileumi búcsút akkor is, ha egyénileg vagy csoportosan áhítattal felkeresik bármelyik jubileumi helyszínt, és ott megfelelő időn keresztül szentségimádást végeznek és elmélkednek, amit a Miatyánk elimádkozásával, a hitvallás bármely jóváhagyott szövegének elmondásával és Máriához, Isten anyjához intézett fohással fejeznek be, hogy ebben a szentévben mindenki *„átélhesse a legszeretőbb anya közelségét, aki sosem hagyja magukra gyermekeit”*.

III. Az irgalmasság és a vezeklés cselekedeteivel

- Ezenkívül a hívek elnyerhetik a jubileumi búcsút, ha áhítatos lélekkel részt vesznek népmissziókon,
- lelkigyakorlatokon,
- vagy a II. Vatikáni Zsinatnak és A Katolikus Egyház Katekizmusának szövegeiről tartott képzési alkalmakon, melyeket a Szentatya elgondolása szerint templomban vagy más alkalmas helyen tartsanak.
- De sajátos módon főleg *„a jubileumi évben a remény érzékelhető jeleinek kell lennünk sok, nehéz körülmények között élő fivérünk és nővérünk számára”*: a búcsú tehát az irgalmasság és a vezeklés cselekedeteihez is kapcsolódik, melyekkel az ember tanúságot tesz megkezdett megtéréséről.

Konkrétabban, fedezzék fel újra *„az **irgalmasság testi cselekedeteit**: enni adni az éhezőknek, inni adni a szomjazóknak, felöltöztetni a ruhátlanokat, befogadni a jövevényeket, ápolni a betegeket, meglátogatni a rabokat, eltemetni a halottakat”*, és fedezzék fel újra *„az **irgalmasság lelki cselekedeteit**: jó tanáccsal ellátni a bizonytalanokat, tanítani a tudatlanokat, inteni a bűnösöket, vigasztalni a szomorkodókat, megbocsátani a bántásokat, türelemmel elviselni a kellemetlen embereket, imádkozni élőkért és holtakért”*.

Annak ellenére, hogy az előírás szerint naponta csak egy teljes búcsú nyerhető, azok a hívek, akik a tisztulás állapotában lévő lelkek javára jótetteket végeztek, ha ugyanazon a napon jogosan járulnak másodszor is szentáldozáshoz, ugyanazon a napon kétszer is teljes búcsút nyerhetnek, mely csakis az elhunytakért ajánlható fel.

Kép: cath.ch

A szinódusról

Sokáig csak halvány (nagyon halvány) fogalmam volt arról, mit jelent a szinodalitás folyamata. De olvastam a Vigilia májusi számában Timothy Radcliffe OP írását a szinódus menetéről, ami elvarázsolt.

A média csalódottan fogadta a szinódus első üléséről szóló beszámolókat, semmilyen határozott előrelépést nem észlelt. Timothy Radcliffe azonban ellenkező véleményen van, szerinte: „a szinódus révén új módon kezd létezni az egyház, mélyebben részesülünk Krisztus életében és a Szentháromság közösségében.” Véleményét nem az eredményekre, hanem a szinódus menetének hogyanjára alapozza. Mivel ő nem vett részt a részletes megbeszélésekben, a jezsuita James Martint idézi:

„Mindenkire sor került, aki az asztalnál ült, és mindenkinek három perce volt arra [...], hogy elmondja, amit a szóban forgó kérdésről gondol. A kérdések a munkadokumentumból, az instrumentum laborisból származtak, például a következő: »Mit tehet a szinodális egyház azért, hogy

hitele legyen annak az ígéretnek, miszerint találkozni fog a szeretet és az igazság?» Senkinek sem volt szabad közbeszólnia, és mindenkinek meg kellett hallgatnia a másikat. Éppen ezért az egyik ősi főegyházmegye bíboros érseke figyelmesen hallgatott egy tizenkilenc éves wyomingi egyetemistát, vagy valamely ország patriarchája vagy prímása egy teológus professzornőt. Ebben a körben sem közbeszólni, sem véleményt nyilvánítani, sem vitázni nem lehetett.

A második körben, miután ismét imádkoztunk, megosztottuk egymással, mit hallottunk, mi volt hatással ránk, és milyen reakcióink voltak a beszélgetés során. Mely ponton érintett meg minket a Lélek? Ekkor sem volt szabad közbeszólnia senkinek. Az én asztalomnál a moderátor (aki igazán csak hasznos volt) nem egyszer azt mondta: »Bíboros úr, a hölgy még nem fejezte be.« A harmadik körben már kötetlenebbül lehetett beszélgetni, válaszolhattunk a többiek kérdéseire, beszélhettünk a tapasztalatainkról, és vitázhattunk egymással.”

Amikor arról írtam, milyen egyházzal álmodom, zavarban voltam, ha az egyház szervezetéről gondolkodtam. Fiatal koromban még nyilvánvaló volt a szigorú hierarchikus szervezet. Halottam arról is, hogy egy pap kifejezetten büszke volt erre. Ez már akkor is kissé zavart. Viszont egy „demokratikus” szervezet, ahogy ma az állam működik, tragikus lenne; az adott korban uralkodó téveszmék (például száz évvel ezelőtt a „fajtisztaság”, ma a genderizmus) elkerülése lehetetlen lenne. A szinodális folyamat fent bemutatott menete azonban bizakodással tölt el. A hierarchiára természetesen szükség van, de meg kell mutatkoznia annak is, hogy mindnyájan az egyház tagjai vagyunk. A szinódus fent ismertetett menete azt mutatja, hogy lehetséges ilyen rendet kialakítani.

Ha a megbeszélések menetének a szerző nem volt tanúja, az eredményt már ő is látta:

„Bár én csak a folyamat peremén helyezkedtem el, láttam, ahogyan a résztvevők mosolyognak, nevetnek, s ledőlnek a közöttük húzóódó akadályok. Ostobaság lenne azt állítani, hogy a szinódus első része egyebek mellett azért volt eredményes, mert megtanultak mosolyogni egymásra olyan emberek, akik eleinte egyáltalán nem értették egymást? Minden keresztény szolgálat így kezdődik. [...] A mosoly mosolyt szül. A jóindulat jóindulatra indít.”

Kérdezhetitek, hogy bár ez szép, de mennyire eredmény? Bizony az, mert valódi párbeszédre ad alkalmat – vita helyett.

A vitatkozás, főleg olyan nehezen megfogalmazható kérdésekben, mint a hit problémái, tévút. Egymásnak esünk, anélkül, hogy értenénk, mit mond a másik. A párbeszédben először arra vagyok kíváncsi, hogy mit gondol valójában a másik, – így sokszor kiderül, hogy nézeteink nincsenek olyan messze egymástól. Az ökumenikus párbeszédben meggyőződtem erről.

Legszívesebben az olvasott írás majdnem egészét ide másolnám, de a következő idézettel (most még) megelégszem.

„A szinóduson olyan emberek gyűltek össze, akik nagyon sokféleképpen ítélik meg az emberiség jövőjét. A nyugatiak talán úgy vélik, hogy ők szabják meg a jövő kereteit, mások viszont még mindig gyarmatosító hatalomnak tartják a Nyugatot. Nem tűnt el a rasszizmus. Mi jogosít fel minket, nyugatiakat, hogy úgy gondoljuk, mi mutatjuk a helyes utat? Templomaink kiürülőben, a papi és szerzetesi hivatások száma fokozatosan csökken, ezért mások azt a kérdést szegezik nekünk, milyen jogon adunk tanácsot azoknak, akik zsúfolásig megtöltik a templomokat? A mi égető kérdéseink nem azonosak azon keresztények problémáival, akik szegénység és erőszak sújtotta országokban élnek. [...]

Olyan kérdésekkel szembesülünk tehát a szinóduson, amelyre még nem tudjuk a választ. Mit jelent az egyház egysége és katolicitása ebben a kialakulóban lévő sokpólusú világban?”

Mint mérnöki képzésben részesült ember, sokszor elszörnyedek a politikai intézkedésektől. Egy célt – mondjuk, hogy jó célt – el akarnak érni. Ekkor anélkül, hogy felmérnék az adottságokat, a lehetőségeket, határidőt tűznek ki, felelőst neveznek ki, intézkednek. Számos kudarcba fűlt, félig sikertült projekt mutatja ezt. Egy olyan nehezen megfogható kérdésben, amit az idézet utolsó mondata fogalmaz meg, nagyon veszélyes lenne félig vakon, gyorsan dönteni.

Mint már a bevezetőben mondtam, eddig nem tudtam, mit jelent a szinodalitás. Most már bátran mondhatom, hogy a II. Vatikáni Zsinat vetésének kivirágzását látom benne. Csodálatos látni, amint a zsinatot követő pápák lépésről lépésre ezen dolgoztak, s ahogy Ferenc pápánk is ezt teszi. Imádkozzunk érte, és az egyházunk megújulásának ezért a folyamatáért!

Szőts Miklós

Öngondoskodó háztartások

A Karitászt egyszerűen helyi, megyei, országos és világméretű szervezet. Minden esetben arra törekszik, hogy a nehézségeket a problémához legközelebb, de a leghatékonyabb módon oldja meg, és ne csak kezelje azokat. Erre jó példa az „Öngondoskodó háztartások” program.

A program fő célkitűzése, hogy azokat a hátrányos helyzetű kistérségekben élő szegény családokat tanítsa meg öngondoskodásra, amelyek környezetükben nem láttak erre mintákat, vagy azokat nem tudták életvitelükbe beépíteni. A program három részből áll, melyek részben egymásra épülnek.

A legtöbb családot a „Zöldellő kertek” program keretében támogatja a Karitászt. Ez egy évek óta meghirdetett segélyprogram, amelynek keretében vetőmagot biztosítanak olyan családoknak, akik rendelkeznek kis konyhakerttel, és vállalják, hogy tavasztól művelik földjüket. A program célja, hogy a családok – főként munkanélküli szülők esetében – a kapott vetőmaggal, kertjeik művelésével megtermeljék maguk számára a szükséges zöldségeket.

A vetőmagcsomagokban összesen 15 féle zöldségmag (sárgarépa, zöldborsó, bab, dughagyma, uborka, spárgatők, kukorica, karalábé, spenót, saláta, sütőtök, cékla, cukkini, karalábé és retek) található, de sok esetben virágmagot is tartalmaz. A Karitászt fontosnak tartja, hogy a program során szakmai segítséget is biztosítson a családoknak, hogy kertjeikben a lehető legnagyobb termést takaríthassák majd be. Ezért kertészmérnökök szakemberek is segítik a kertek művelését, illetőleg szükség esetén eszközöket is biztosítanak a családoknak. Egyes kistérségekben további támogatások is elérhetőek. Azok a családok, akik a konyhakert megművelésével bizonyítják, hogy szeretnének tenni valamit a boldogulásukért, a második körbe léphetnek, ekkor már értékesebb paradicsom- és paprikapalántákat kapnak. A következő évtől már nekik kell a magokból palántát nevelniük.

A második rész a „Szép otthonok” program, melynek célja az otthonok komfortjának, higiéniájának, tisztaságának, rendjének növelése, az öngondoskodás elősegítése, az élhetőbb lakáskörülmények kialakítása támogatással és a család aktív bevonásával.

Kép: Velkei Tamás / kepmas.hu

Kép: Velkei Tamás / kepmas.hu

Kép: karitasz.hu

A program több szintű támogatásból áll, melyek egymás után következnek. Az első szint az udvar rendberakása, amelyhez eszközöket biztosít a Karitás. E szint teljesítése után a falak javítása, tisztasági festés, nagytakarítás következik, ehhez szintén eszközöket, festéket, tisztítószeret kapnak a családok. Az otthonukat azonban nekik kell rendbe tenniük. A harmadik szint a lakhatási körülmények javítása (jellemzően komfort kialakítása) nyílászáró, szaniter áru, burkolóanyag biztosításával. A Karitás a szakipari munkákban segítséget nyújt, a többi munkát a családnak kell elvégeznie.

A harmadik rész az „Akarom” program, amelynek célja, hogy a nehéz anyagi helyzetben élő gyermekes családoknak anyagi, szociális és mentális segítséget nyújtva elősegítse a rossz szociális helyzetből való kilábalást. A program négy témát jár körül: tudatos háztartás, olcsó háztartás, egészséges háztartás és tudatos gyermeknevelés. A témaköröket interaktív beszélgetés keretében dolgozzák fel a résztvevők. A több hónapos program speciális családgondozás jellegű szolgáltatással, ismeretterjesztő foglalkozásokkal, anyagi támogatási formákkal, közösségépítéssel segít annak érdekében, hogy a résztvevők pénzügyi tudatossága növekedjen, költségvetésük kiegyensúlyozottabbá váljon, megtakarítást érjenek el.

A feladat a résztvevők folyamatos segítése, életük követése, motiválása. A program olyan térségekben valósul meg, ahol nagy számban élnek olyan hátrányos helyzetű emberek, akiknek a társadalmi felzárkóztatása szükséges.

Miért fontos ez nekünk, albertfalviaknak? Azért, mert mi nemcsak albertfalviak vagyunk, hanem magyarok és a világegyház tagjai. Albertfalva nem hátrányos helyzetű térség, nálunk nincs szükség ezekre a programokra. Másrészt viszont jó, ha tudjátok, hogy egyházmegyénkben is vannak falvak, ahol évek óta szorgos, kitartó munkával dolgoznak azért, hogy szegény családok önerőből is képesek legyenek hosszútávon, segítség nélkül boldogulni. Ennek anyagi forrását pedig adományokból, így többek közt a ti adományaitokból biztosítja a Karitás.

Ezúton is köszönjük!

Bene Lajos

Kép: karitasz.hu

Álmom AlbertFALVÁRÓL

A felkérés kapcsán feltettem magamnak a kérdést: Hogy kerülök én az albertfalvi álmodók körébe betelepültként? Betelepült vagyok, mert életem első egyharmadát a város másik felén éltem le. De betelepült vagyok abban az értelemben is, hogy közel ötven évesen kaptam meg a hit ajándékát. Abban reményke-

dem, hogy mindezek nem jelentenek hátrányt az álmodozásban.

Az álmaink arra valók, hogy megvalósítsuk őket. Az 1930-as években az albertfalvi iparosok Domoszlai Béla atyával arról álmodtak, hogy saját templomuk legyen. És felépült a templom! Aztán a legkeményebb kommunista időkben Ormai Gusztáv atya arról álmodott, hogy orgonája is lesz a templomnak. És elkészült az orgona! Majd a '70-es években ledózerolt Albertfalván Guszti atya arról álmodhatott, hogy lakótelepi betonházakba mindenhol ideköltözött emberekkel meg fogja tölteni a templomot. És a templomot megtöltötték a hívek! Verbényi István atya egy katolikus iskoláról álmodott. És lett katolikus iskola! István atya és Antal atya híveikkel együtt később egy közösségi házról álmodtak. És felépült a közösségi ház! Egy ideje jól működő orgonáról álmodik a közösségünk. Biztosan van még időnk ezt az álmot dédelgetni, de már hallani a tiszta hangokat az alagút végéről.

Véletlenül akadtam egy olyan írásra, ami talán segít megérteni honnan jövünk és hová kellene eljutnunk:

„Kevésbé megoldott liturgikus életünkben a különböző szolgálatok végzése. Nem minden szentmise veszünk tevékenyen részt. Minden szentmise közösségi ünneplés, ezért a szentírási szakaszok olvasásából, az adományok oltárhoz viteléből jobban ki kell vennie részét közösségünk tagjainak.” (EKL-1996-Búcsú- Dr. Verbényi István).

Sok-sok mindenben előreléptünk azóta. Ezen az állapoton már régen túl vagyunk, de a közel 30 évvel ezelőtt leírt sorok egy része változatlanul aktuális. „... jobban ki kell vennie részét közösségünk tagjainak.”

Az én álmaim egyike ez lenne, hogy a közösségünkben sokkal többen kivennék részüket a közösségi életből. Egyre többen vagyunk és ezzel együtt egyre több a feladat is.

„A Lélek ajándékait mindenki azért kapja, hogy használjon vele. Az egyik ugyanis a bölcsesség ajándékát kapja a Lélektől, a másik a tudás adományát ugyanattól a Lélektől. A harmadik a hitet kapja ugyanabban a Lélekben, vagy pedig a gyógyítás adományát szintén ugyanabban a Lélekben. Van, aki csodatevő hatalmat kap, van, akinek a prófétálás képessége vagy a szellemek elbírálása jut osztályrészül. Más a különféle nyelvek adományát vagy pedig a nyelvek értelmezését nyeri el ajándéku.” (1Kor

12,7-10)

Tudom, hogy kissé idealisztikus álom, hogy mindenki találja meg a neki való feladatot a közösség életében. Sokan úgy gondolják, hogy bejönnek a templomba a szentmisére, otthon elvégzik a napi imájukat és ezzel kimerítik a jó katolikus fogalmát. Talán egyszer megérjük, hogy nem kell helyettesítőket keresgélni egy lebetegedett szentségőr helyett, mert kettes-hármas kötelékben váltják egymást óránként. Felváltva kapkodják majd a seprűt egymás kezéből a tinédzserek takarításkor. Kiválság lesz, ha valamelyik iskolai osztály templom helyett közösségi házat takaríthat. Sorban állnak majd az asszonyok az oltárterítők, ministránsruhák mosásáért. Versengenek majd, hogy ki vasalja szebben a plébános ingjeit. Lesz majd olyan rendezvény, ahol a szervezők egyetlen telefonhívással sok embert tudnak megmozgatni padok fuvarozására, szendvics készítésre, játszóház vezetésre vagy éppen előadó beszervezésére. Talán megéljük, hogy több csoport váltja egymást a vasárnapi agapé elkészítésében vagy a pénteki ételosztásban. Ministránsok és cserkészek egymással versengenek, hogy ki ügyesebb a fűnyírásban.

Tudom, hogy vannak nehezen megnyíló emberek. Ők nem fognak önként jelentkezni egy feladatért. Ennek ellenére remélem, hogy a Szentlélek irányít majd sok olyan „gyújtogató”

embert, akik ezeket a parázsló talentumokat lánggra tudják lobbantani. Egy előadásból loptam a következő gondolatot: „Egy vezetőnek oszlopokra van szüksége, hogy megfelelő módon tudja irányítani a reá bízottakat.” Albertfalván vannak oszlopok, de nem elegendő. Félő, hogy a sok feladatba belekövesednek.

Gyertek, fiatal barátaim, legyetek oszlopok!

Ha ehhez gyengének érzitek magatokat, legyetek égő mécsesek és gyújtások fényt mindenhol! Valóban egyszerűbb dolog passzív résztvevőként megélni az eseményeket, majd kritizálni a szervezőket. Az én álmaimban sokan lesznek oszlopok és égő mécsesek. Mindenki megtalálja majd a neki való feladatot az imaháló szervezéstől, a paplagzin vagy lelkinapon keresztül a beteglátogató szolgálatig. Végezetül a saját házam körül sepregetve én arról álmodozom, hogy egyszer az AKTK-nak nálam agilisabb elnöke lesz. Olyan valaki, aki nagy volumenű programokat tud szervezni, és sok-sok pályázati pénzt tud majd mindenhez szerezni.

Az még talány, hogy milyen lesz az albertfalvi katolikusok élete a jövőben. A mesterséges intelligencia sokat segített ennek megismerésében. Segítségével már részleteket tudunk bemutatni az Egyházközségi Levél 25 év

múlva megjelenő húsvéti számából:

Szerkesztő – Milyen aktuális események vannak a plébánia életében a 2050-es év tavaszán?

Plébános – Sikeresen lezárult a közösségi ház bővítése. Az emeleti részben külön kis termeket kapnak majd közösségeink. Hamarosan elkezdjük a templomban a szentségi kápolna festését és a fűtésének korszerűsítését. Sajnos a holografikus vetítőnk ismét elromlott, újat kell vennünk. Ennek finanszírozására egy jótékonyági orgonakonzertet rendezünk. Nyártól bővül a hétvégi misék száma. Kéthetente más-más idegen nyelvű miséket fognak tartani különböző országokból ide települt atyák.

Szerkesztő – Milyen sikerekről tudunk az olvasóknak beszámolni?

Plébános – Amire a legbüszkébbek vagyunk, az a papszentelés. Idén ismét egy albertfalvi fiataalt szentelnek pappá Esztergomban. Ezen kívül nagyon jól sikerült a nagybőjti időszakban hétvégeken megtartott 24 órás szentségimádás. Ebben komoly részt vállaltak a „Máriás lányok” szülei, akik gyermekeiket is bevonva szervezték meg a nonstop szolgálatot. Templomunk asszonykórusa aranykoszorús minősítést kapott a nemrég megrendezett egyházmegyei énekversenyen (lásd a képen). Cserké-

szeink pedig már készülnek a jövő évben megrendezésre kerülő Világ-dzsemborira. A Missziós Központ támogatásával 30 cserkészünk utazhat a Brazíliában tartandó rendezvényre térítésmentesen.

Milyen lesz valójában az albertfalvi katolikusok élete? Remélem, hogy a humor ugyanúgy része lesz életünknek, mint ahogy ez az előző képzelt riportban testet öltött. A kérdésre talán másfajta választ kaphatunk egy született albertfalvi fiattól, aki valódi oszlop ebben a közösségben. Nagyra értékelem aktivitását, ezért is adom át az álmodozás stafétáját a következő számban Ágh Annának.

Kiss István
álmodozó

Adj 1 az Úrnak!

LELKIŐRSÉGRE JELENTKEZNI:
Riszterer Zsuzsanna: +36 30 235 7732

Hívlak benneteket egy bensőséges, csendes **LELKIŐRSÉG vállalására**, ahol a személyes (1-1 órás vállalásokkal) ill. szolgálatokon keresztül az egész közösségnek lehetőséget adhattok a napközbeni elcsendesedésre.

A mély csöndben a szíveinkben az „Ige testté lesz”.

„... *azért jöttem, hogy életük legyen, sőt bőségben éljenek.*” (Jn 10,10)

A pszichológusok szerint manapság az egyik legnagyobb mentálhigiénés probléma a lelki fejlődésben való visszamaradottság. Ez a betegség rohamosan terjed. Aki ebben szenved, az fizikailag ugyan működőképes, de valójában csak vegetál, reménytelenül és életcél nélkül. A lelki fejlődésben való visszamaradottság nem elmebetegség vagy személyiségzavar; csak az értelmi, érzelmi és spirituális életerő hiánya. A halálos bűnöket felsoroló régi listákban volt erre egy külön szó, az *acedia*, ami azt jelenti:

„lelki megfáradás, az életöröm elvesztése”.

Ezért tekintett Jézus szánalommal a tömegre, melyben olyan emberek voltak, akik tönkrement házasságok, elvesztett munkahelyek vagy bármi más miatt magukat belül kihűltnek, halottnak érezték. Nekik mondta:

„... *azért jöttem, hogy életük legyen, sőt bőségben éljenek.*” (Jn 10,10)

Ezekiel egy látomásában egy kiszáradt csontokkal teli völgyet látott, a lelki fejlődésben való visszamaradottság végeredményét. Isten megkérdezte tőle, hogy életre kelhetnek-e ezek a csontok? A próféta így válaszolt: „*Ó, Uram, Uram, Te tudod!*” (Ez 37,3).

Isten tudta – és életre keltette őket! Téged is életre tud kelteni, sőt bővelkedő életet tud adni. Isten azt akarja, hogy életed felvirágozzon, hogy ezáltal szolgálni tudjál másokat.

Örömmel! Előre! :)

MINDEN NAP
HÉTFŐTŐL-PÉNTEKIG

SZENTSÉGIMÁDÁS

H, SZ, CS: 7:30-18:00
K, P: 7:30-20:00

80 éve halt mártírhalált az „albertfalvi Apor Vilmos”, Bergendy János atya

Ha körbepillantunk templomunkban, a nyolc boldogságot láthatjuk a színes üveglakokon. Az egyes ablakokon nem csak a boldogságokat és az azokat bemutató képeket láthatjuk, hanem az ablakot adományozó személyek nevét is fölfedezhetjük. A második boldogságot – Boldogok akik sírnak, mert ők megvigasztaltatnak – megjelenítő ablakon a következő felirat olvasható: „Lelkipásztori működésem emlékére: Bergendy János”. János atya azonban nem csak templomunk e dísze, valamint albertfalvi működése miatt érdekes számunkra, hanem 80 évvel ezelőtti vértanúsága miatt is.

A fiatal pap

Bergendy János 1892. november 20-án született a Nyitra vármegei Vágkirályfán Bergendy Máté gazdálkodó és Tímár Ágnes ötödik gyermekeként.

E település a szlovák–magyar nyelvhatár környékén feküdt és bár az 1910-es népszámlálás szerint szinte homogén magyarlakta falu volt, János mégis a szlovák nyelvet is valamegyest elsajátította. Érdekes, hogy ez a térség számos papot adott a magyar egyháznak, köztük olyan főpapokat is, mint Nyitra híres szülöttét, Prohászka Ottokár püspököt, vagy a szabolcai születésű Csernoch János hercegprímást. Fontos azt is látni, hogy szülőfaluja elcsatolásával Bergendy atyát is személyesen érintette a trianoni határmegvonás.

Papi tanulmányait a székesfehérvári szemináriumban végezte, melynek nyomán 1916. május 31-én szentelte pappá Prohászka Ottokár püspök. Papi pályáját a Duna-parti Adonyban kezdte, a szigoráról nevezetes Csöngedy Gyula plébános mellett (1916–

tól, hogy kultúrházban felnőttekkel, iskolában gyerekekkel kellett foglalkoznia, vagy éppen templomban tartott szentmisét.

Következő állomáshe-
lye Dunapentele volt,
ahol szintén káplán-

1918). A János atya halála után Mind-
szenty bíborosnak küldött egyházme-
gyei jelentésben adonyi szolgálatával
kapcsolatban érdekes történet szere-
pel: „A fiatal káplánt megérkezése
után [Csöngedy Gyula plébános] elő-
vette, megvizsgáztatta. Előírta szá-
mára a következő vasárnapra préd-
ikáció tárgyát és szerdán vagy csütör-
tökön be kellett mutatnia az írásban
lefektetett prédikációt, sőt azt hango-
san el kellett mondania principálisa
előtt. [...] Vacsora után négyszemközt
folyt le a próbapredikáció. Bergendy a
fiatal papi lélek tüzével, lelkesedésével
beszél főnöke előtt az örök életről. A
szigorú principális fürkésző vonásai
egyre simulnak, mire a káplán a be-
széd végéhez ér, a kemény kritikus el-
lágyl: – Majdnem meghatódtam,
káplán úr! – Másnap a hívei között
van a plébános, amikor a káplán a
szószéken hirdeti az Isten ígéit. Az
eredmény az lett, hogy Bergendy káp-
lán úrnak többé nem kellett előre el-
mondania prédikációját.” János atya
kezdettől fogva nagy lelkesedéssel
predikált és tanított is, függetlenül at-

ként szolgált (1918–1921), majd Cse-
pelre került polgári iskolai hitok-
tatóként (1921–1926). Az alapvetően
egyszerűbb, munkáscsaládok gyer-
mekeinek hitoktatásához igyekezett a
lehető legjobb módszereket megtalál-
ni: a könyvkötészetet, rádiószere-
lést kitanulva vagy éppen lombfűrésszel
dolgozva kivívta a hit iránt kezdetben
kevésbé nyitott diákok tiszteletét és
figyelmét is. Csatlakozott az országos
Szívgyárda ifjúsági lelki mozgalomhoz
is, melyben szintén nagy lelkesedés-
sel vett részt, az országos központ el-
ismerését is kiváltva. A gyerekek mel-
lett a szülőkre is igyekezett pozitív
hatást gyakorolni, csak úgy, mint a
tantestület többi tagjára, nem vélet-
len, hogy egyöntetű elismeréssel be-
széltek róla. Csepelről Pilisvörösvárra
helyezte a főpásztor, ahol hasonló
odaadással végezte hitoktatói felada-
tait.

Albertfalván

Az első világháború után a katolikus
egyháznak nem csak az országos
problémákkal (elcsatolt egyházme-
gyék, több százezer menekült, a há-

ború és az azt követő évek eseményei által próbára tett hitélet) kellett megküzdenie, de egyre inkább tarthatatlanná kezdtek válni a gyorsuló urbanizáció miatt hatalmasra duzzadó (akár több tízezer főt számláló) fővárosi plébániák is – ami viszont hatalmas beruházási igényekkel járt a gazdaságilag éppen a tönk szélére jutott országban. Elég csak gondolatban körbejárni Budapest külsőbb kerületeit és rögtön számtalan, a két világháború között épült templom említhető példaként.

Hasonló volt a helyzet Albertfalván (vagy éppen Kelenvölgyben) is, mely egyháziilag eredetileg a budafoki plébánia alá tartozott. 1922-től tartottak rendszeresen szentmiséket a régi iskolaépület osztálytermében (a padokat félretolva), majd az új iskolaépület elkészültével kapott állandó kápolnát az egyházközség, mely ekkor még Budafok filiájaként működött. Ekkor került a szerveződében lévő egyházközség élére Pilisvörösvárról Bergendy János. Bergendy atya a korábban megszerzett lelkipásztori és hittantanári tapasztalatait kamatoztatta Albertfalván is, így a hívek hamar megkedvelték. A fentebb említett egyházmegyei jelentés elkészítéséhez megvizsgálták a püspöki irattárat, hogy bármilyen panasz érkezett-e János atyáról az albertfalvi hívektől. Nos, egyetlen alkalommal fordult elő ilyen, akkor is a követke-

zők szerint: „[Bergendy atya] veszedelmes meghűlésen esett át, hangját elvesztette, hangszálaival állandóan baja volt, de az igehirdetés annyira kedvelt munkájáról betegsége ellenére sem volt hajlandó lemondani. Hívei tudta nélkül keresik fel a főpásztort és azzal a kéréssel fordulnak hozzá, hogy tiltsa el lelkipásztorukat az igehirdetéstől mindaddig, amíg teljesen meg nem gyógyul. Hívei szinte kényszerítik rá, hogy egy időre hagyja el plébániáját és a gyógyulásához szükséges külföldi üdülőhelyet megkeresse, nehogy – amint a főpásztornak írják – esetleg komolyabbra forduljon betegsége és véglegesen nélkülözni kelljen az ő szeretett lelkipásztoruk megható beszédeit.”

Fontos megjegyezni, hogy nem csak Albertfalván, de Kelenvölgyben is szervező-lelkészi feladatot látott el. Ezzel kapcsolatban Shvoy Lajos püspök emlékiratának egyik megjegyzése ír le egy érdekes jelenetet: „egy vasárnap Kelenvölgyön átvisz az utam. A jó Bergendy volt a szervező-lelkész. Egy barakkiskola egyik termében misézett, a hívek zöme a szabadban ázott, mert szakadt az eső. Betértem. Nagy lett a riadalom. A miséző Bergendy nem tudta elképzelni, hogy mi történhetett. Bejelentettem ott helyben, hogy templomot kell építeni.”

Bergendy atya albertfalvi működéséről talán legautentikusabban régi al-

bertfalvi hívei tudnak nyilatkozni. A pont harminc évvel ezelőtti Egyházközségi Levelet fellapozva Bárdossy Magdolna sorait érdemes idézni: „Bergendy János atya négy éven keresztül volt hitoktatóm Albertfalván, ő készített elő az első szent-áldozásra is. Nagyon szerette a gyerekeket, és csodálatosan tanított. Nemcsak a gyerekek, hanem a szülők is tisztelték és becsülték őt, és nagyon sajnálták az összes albertfalvi hívek, amikor 1933-ban Székesfehérvárra helyezték.”

Püspöki irodaigazgató és vértanú

Shvoy Lajos püspök 1933-ban helyezte át Bergendy atyát elsőként Székesfehérvár-Víziváros plébánosának, majd sokoldalú tehetségét kihasználva püspöki irodaigazgatóvá nevezte ki. Ez új típusú feladatot jelentett szá-

mára, hiszen az addigi főképpen lelkipásztori és hitoktatói munkát sokkal inkább adminisztratív, szervezési és egyházi feladatok váltották föl. János atya a változást elfogadva újult erővel mélyült el az egyházjogban, ugyanakkor továbbiakra is fontos volt, hogy jól bányon az emberekkel, hiszen innentől kezdve az egyházmegye papságának ügyes-bajos dolgait kellett intéznie. Mindemellett fontos pénzügyi feladattal is megbízta a főpásztor: neki kellett megszerveznie az Egyházmegyei Takarékpénztár Rt-t, amit sikeresen létre is hozott. Érde-
mei elismeréseként 1938-ban XI. Pius pápai kamarássá nevezte ki, de ennél még emlékezetesebb volt, hogy püspöke magával vitte a Szentatyához ad limina látogatásra. Shvoy Lajos a következőképpen emlékezett meg önéletírásában az esetről: „Megkértem, hogy bemutathassam neki [ti. XI. Piusnak] derék irodaigazgatómat, Bergendy Jánost. Becsöngette, és az előtte térdre boruló irodaigazgatót egyre simogatta és kedvesen bízta, hogy legyen mindig hű főpásztorához. A jó Jánosnak pedig csak ömlöttek a meghatódottságtól a könnyei.”

A második világháború egyre komorabb éveiben Bergendy János még inkább feladatának tekintette, hogy segítségére legyen az egyházmegye papságának, példát mutasson nekik és a híveket is segítse, ahol lehet. Székesfehérvár a világháború egyik leg-

többet szenvedett nagyvárosa volt, ugyanis háromszor is átment rajta a front. Először 1944. december 23-án szállta meg a szovjet hadsereg. A püspöki palota pincéi nem csak a bombázásokkal szemben, hanem a megszálló szovjet erők erőszakoskodásai ellenében is biztos védelmet ígértek a híveknek. Az egyik korabeli szemtanú, Németh László atya, püspöki levéltáros visszaemlékezéséből érdemes néhány gondolatot idézni, melyek jól leírják a püspöki palota életét ezekben a hetekben: *„Hamaron megtelt az óvóhely főként asszonyokkal, leányokkal és gyermekekkel. Magam még semmi veszélyt nem éreztem, kimentem a városba körülnézni. A püspöki palota sarkánál egy fiatal katonával találkoztam, aki mutogatva kérdezett a karórám után, s amikor megmondtam neki a pontos időt, intett, hogy adjam át neki az órámat. Én még nem ismertem az új szokást, kézzel-lábbal megmagyaráztam neki, hogy nekem is csak ez az egy van, és elfordultam tőle. Később tudtam meg, hogy ez mennyire veszélyes játék, de úgy látszik, mindketten tapasztalatlanok voltunk és tovább engedtem.”*

Emellett leírja azt is, hogy a zsúfolásig megtelt pincében karácsonyi éjféli szentmisét mutattak be és az átváltoztatás közben részeg szovjet katona tört be közéjük. Kicsin múltott, hogy nem történt tragédia, de végül egy jó-

zan szovjet tiszt közbelépett. A szovjetekkel való kapcsolattartás során felértékelődött Bergendy János atya felvidéki származása, ugyanis szlovák nyelvtudását felhasználva tudott valamelyest szót érteni a szovjet katonákkal, ha nem volt a közelben tolmács.

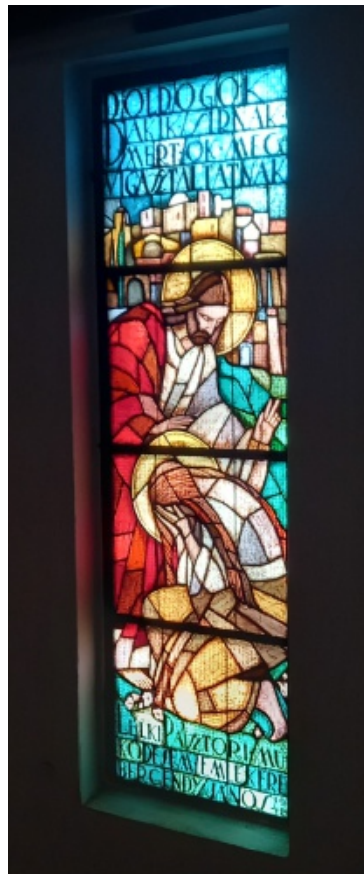
1945. január 22-én azonban fordult a kocka. A német hadsereg több ellen-támadást is indított Budapest felmentésére, melyek során a *„Konrád III”* fedőnevű hadműveletben visszafoglalták a koronázóvárost. Sem a püspökség lakói, sem általában a város-lakók nem fogadták örömmel a visz-szatérő németeket és a nyilas-hunga-rista magyar karhatalmat, mert csak arra tudtak gondolni, hogy ezzel meghosszabbítják a város szenvedé-seit és egy újabb ostromnak teszik ki Székesfehérvárt. A nyilas vezetés né-hány nappal később (február 8-án) letartóztatta és elszállította Shvoy La-jos püspököt. Ennek következménye-ként Bergendy János irodaigazgatóra hárult a püspökség megőrzése, védel-mezése. Rajta kívül csak Németh László püspöki levéltáros maradt a palotában. Budapest bevétele után a szovjet haderő tovább nyomult nyu-gatra, így március közepén ismét megindult Székeszfehérvár ostroma, mely súlyos harcokat hozott – a tü-zérségi belövések során a püspöki pa-lota is megsérült. Végül március 21-én foglalták el a szovjetek másod-jára – immár véglegesen – a várost.

Bergendy és Németh atyák megszervezték az akkor már mintegy háromszáz embernek (többségében nőknek) menedéket nyújtó óvóhely védelmét, egymást váltva a kapuban őrködve. Az első éjszaka nagyobb probléma nélkül telt el. Reggel az őrsgébe érkező Németh Lászlónak még beszámolt erről Bergendy atya, majd megbeszélték, hogy a püspöki levéltáros még elmondja a napi miséjét, majd leváltja az irodaigazgatót, aki szintén elmondja ezután miséjét és nyugovóra tér. Ekkor azonban három ittas szovjet katona tört be a palotába. Egy, az óvóhelyen tartózkodó fiatal fiú (Németh László beszámolójában „kisinas”) volt az egyetlen, aki látta, hogy a katonák dulakodni kezdtek Bergendy Jánossal, majd belökték az irodába – ezután ijedtében elfutva csak a lövést hallotta. A távozó katonák az odasiető Németh Lászlót is súlyosan megverték, de ő el tudott menekülni előlük. Később visszatérve talált rá Bergendy János holttestére. A szovjet katonák tarkólövessel végeztek vele.

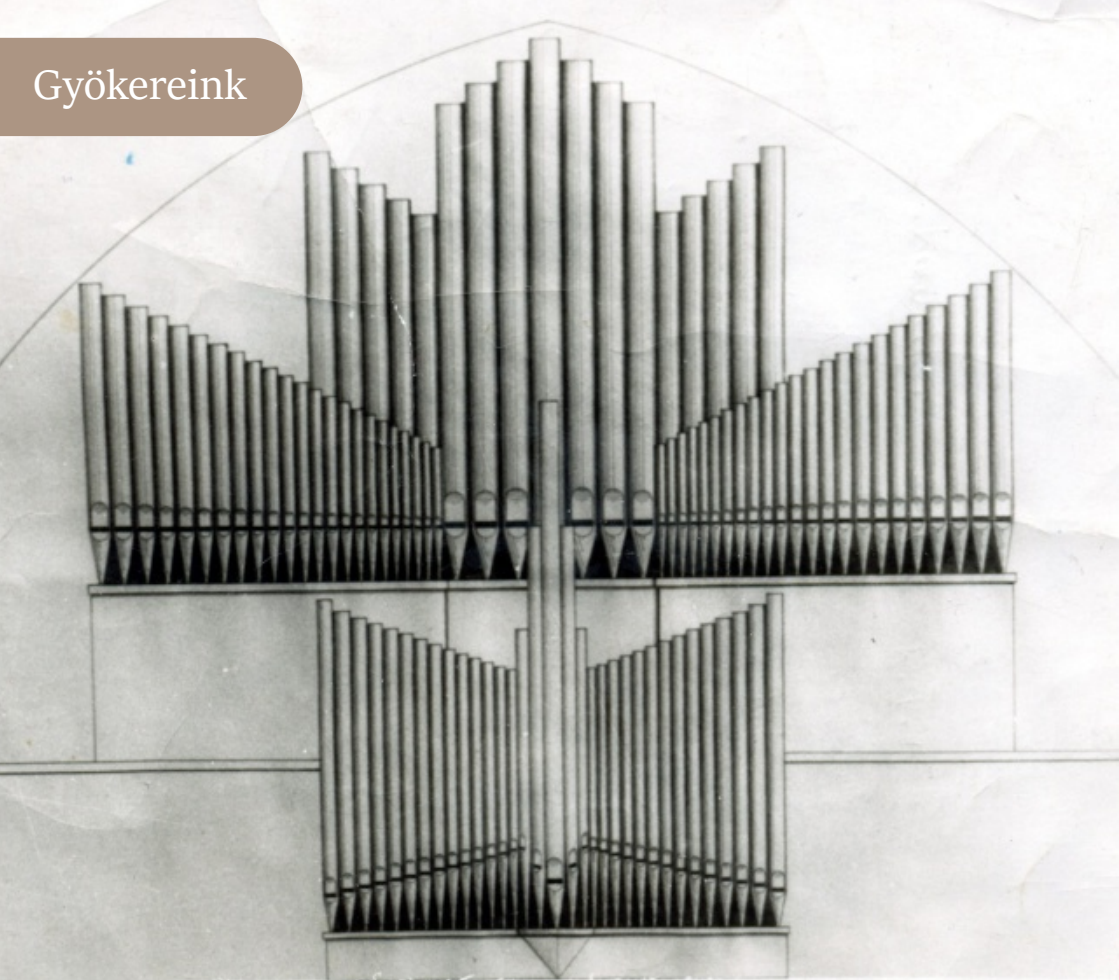
Bár egy szovjet kapitány követelte, hogy azonnal a palota kertjében földeljék el a halottat, Németh László atya bátor kiállása eredményeként ennek nem tettek eleget, hanem néhány nappal később spártai körülmények között ugyan, de a székesegyház kriptájában helyezték örök nyugalomra Bergendy Jánost atyát, a vértanú irodaigazgatót.

Emlékét megőrizzük

Az írásban többször említett, Mindszenty bíborosnak küldött jelentésből már kitalálható a megfontoltság, már-már félelem a kiépülő új rendszertől. Így nem csoda, hogy Bergendy János atya vértanúsága nem lett közismert. Sajnos sok tucatnyi hasonló tragédia történt az országban határokon innen és túl is, amit mind elhallgattak a diktatúra évtizedeiben. Szerencsére ma már emléktábla hirdeti Bergendy atya életáldozatát a püspöki palotában, és sírja is fölkereshető a székesegyház altemplomában. Ha pedig szentmisére vagy más alkalomból betérünk a templomba, alkalmanként jusson eszünkbe a második boldogságról szóló ablakra pillantva Albertfalva mártír papjának története.

Dr. Nánay Mihály

TEPŁOMUNK ORGONÁJÁNAK „SZÜLETÉSE”

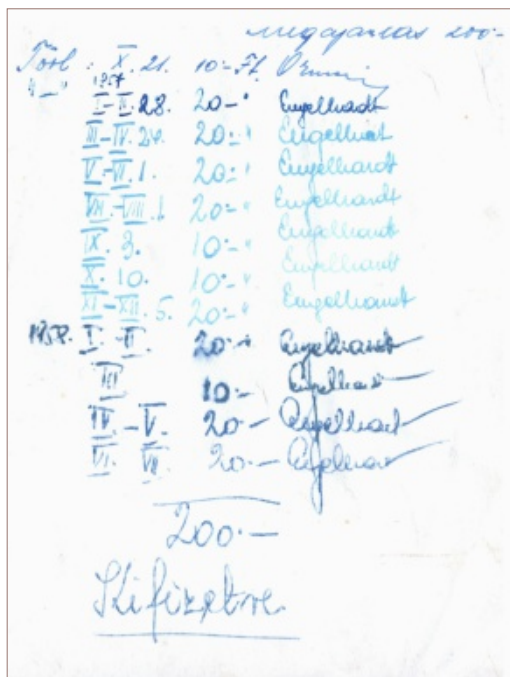
Az 1941-ben felépült albertfalvi templomunkban csak harmónium volt. Évek múlva Ormai Gusztáv plébános és az egyházközség kezdeményezésére gyűjtés indult egy orgo-

na építésére és beszerzésére. Úgy döntöttek, hogy a hívek adományainak begyűjtését az egyházi adó beszedésével megbízott személy feladatává teszik.

A nemes célra mindenki anyagi erejéhez mérten adakozott. A szüleim (id. Kántor János és neje) 200 Ft összeget ajánlottak fel, s ezt az egyházi adóval 10, ill. 20 Ft-os részletekben fizették ki kéthavonta. Érzékeltetni szeretném, hogy abban az időben édesapám 600-700 Ft-ot keresett havonta. A fénykép is mutatja, hogy az első 10 Ft-os részletet 1956. október 21-én fizette be, amit a plébános, Ormai Gusztáv az aláírásával igazolt. A további részletek átvételét az egyházi adót beszedő személy igazolta aláírásával. 1958. június-júliusában teljesült a családuk 200 Ft-os felajánlása. (Gusztai atya 1955-től 1985-ig volt plébánosunk, 1994-ben hunyt el Székesfehérváron.)

Az orgona megépült, azóta sok évteled telt el, s a „szavatossága” lejárt. Jelenleg még bizonytalan a további sorsa, legalábbis tudomásom szerint.

Az itt közölt közel 70 éves, 12 x 9 cm-es, fekete-fehér fénykép a szüleim hagyatékából került hozzám.

Egyik oldalán a tervezett orgona rajza látható, a hátoldalon pedig a felajánlás és a befizetések sora olvasható. Az igazi kordokumentum bizonyítja szüleim és az akkori albertfalvi hívek adakozó szeretetét.

Tajtiné Kántor Valéria

Kép: johannus.com

Templomunk orgonájának „újjaszületése”

Már többször beszámoltunk róla, hogy templomunk orgonája nagyon rossz állapotban van. Erre a helyzetre hosszú idő óta keressük a megfelelő megoldást. Az elmúlt évben különböző orgonaépítő mestereket hívtunk el templomunkba, az ő egybehangzó szakvéleményük az volt, hogy az 50-es években épült hangszer sípminősége, sípanyaga a mai kor követelményeinek nem megfelelő, és a legkörültekintőbb felújítás sem hozná meg a hangminőségbeli

változást és elvárható eredményt. Nap szinten okoz meglepetéseket a hangszer, amivel kántorainknak meg kell küzdeniük. Ezek a problémák a hangszer teljes elnémulását is okozhatják.

Az orgona felújítása egy külföldről szerzett, használt hangszer beépítésével is bruttó 38 millió forint lenne. Ez a legkedvezőbb ajánlat, amit kaptunk. Erre nincsen keretünk, a célgyűjtés jelenlegi eredményei alapján nem is várhatjuk, hogy összejöjjön.

A másik előttünk álló megoldás egy minőségi elektromos orgona beszerzése. Több lehetőség közül a legkedvezőbb ajánlat a *Johannus* cég *Ecclesia* típusú elektromos orgonája. Ezt a típust templomunk kántorai is megfelelőnek tartják, emellett kiváló referenciákkal rendelkezik: ilyen hangszert használnak például a Szent István-bazilikában, vagy az Erkel Színházban is. Egy elektromos orgona további előnye, hogy sokkal több helyet tudunk biztosítani a híveknek a karzaton, és templomunk kórusát is megfelelő módon el tudjuk helyezni úgy, hogy a régi orgona homlokzati elemeit megtartsuk.

Egyházközségünk képviselőtestülete a fentiekre tekintettel a következőképpen határozott: a realitások figyelembevételével és kántoraink szakmai véleménye alapján a *Johannus* cég *Ecclesia* típusú elektromos orgonájának beszerzését támogatjuk.

A döntés nehéz volt, és nem könnyítette meg, hogy sokan érzelmileg kötődünk az orgonánkhoz. Hangja összeköt minket az albertfalvi szentmisékkal. Zenéje kísérte a liturgiát elsőáldozásunk, bér málkozásunk, esküvőnk alkalmával. Sok albertfalvi család adakozott komoly összeget az építésre. Másrészt azonban be kell látnunk, hogy az állapota miatt lépéskényszerben vagyunk.

Kép: johannus.com

A célgyűjtésen eddig 12.183.000,- Ft gyűlt össze, melynek kiegészítéséhez több pályázati lehetőséget kerestünk és egyet sikeresen meg is nyertünk, így a plébánia anyagi támogatásával együtt meg tudjuk rendelni a kiválasztott elektromos orgonát.

Az orgona szétszedése után szétszertjük azokat a sípokat, amik nem konzerválhatóak. Szeretnénk sípot adni a korábban már adakozók számára és az újonnan adakozók részére is.

Kérjük továbbá, hogy jelentkezzenek azok a családok az irodán, akik még az építéskor adakoztak az orgona javára! Nekik is szeretnénk egy-egy sípot adni. Az orgona így közöttünk és velünk, albertfalviakkal marad.

Mindenkinek szeretnénk megköszönni nagylelkű adományát! A képviselőtestület nevében:

Tandory Judit
világi elnök

Az ifi csoportok vezetése plébániánkon az elmúlt években folyamatos alakulásban, fejlődésben van. Bizonyára felfigyeltetek rá a tanév eleji hirdetésekben, hogy tavaly óta külön csoport működik a 8-10. osztályos és 11. osztálytól egyetemista korig az ifjúság számára. Ami viszont talán kevésbé köztudott, hogy a fiatalokat egy egyre több tagot számláló, elkötelezett felnőttekből álló közösség vezet. Az egyik szerda esti ifi alkalom meglátogatása után velük készült a következő interjú.

A fiatalabb korosztálynál ma este Eszter és Bogi vezették a beszélgetést. Kreatív játékos feladatokkal dolgozták fel az evangéliumot. Hogyan készültél a mai alkalomra, Eszter?

Eszter: Bogival külön-külön előre készültünk, majd amikor együtt voltunk egy házas lelkigyakorlaton a hétvégén, volt időnk arra, hogy összeüljünk és együtt véglegesítsük az ötleteinket.

Hány munkaórátok van ebben a felkészülésben?

Eszter: 3-5 óra között. Körülbelül 3

órát készültünk előre és ezen a lelki gyakorlaton még 2 órát egyeztetünk.

A nagyok alkalmaira is ennyit kell készülni?

Zoli atya: A nagyoknál speciális a helyzet, ott rám hárult feladat, hogy felkészüljek az alkalmakra.

Csak moderálok az alkalmakat, vagy te viszed a témát is?

Zoli atya: A témát is én viszem. Egy segítőt szoktam igénybe venni a felnőtt szervező csapatból. Ez kényszerből alakult így. Azt hittem, hogy a nagyobb ifik idén már függetlenednek.

Úgy terveztük, hogy mentoráljuk őket párokban, így előkészítve az alkalmakat, de az egyetemista korosztály végül ezt nem vállalta. Még nem. Fél évig tartott egy kísérlet, amikor ők tartották egymásnak az alkalmakat, de visszahívtak engem.

Amire leginkább kíváncsi vagyok, hogy felnőtt emberekként mi indít titeket arra, hogy ezt az időt és energiát belerakjátok ebbe a szolgálatba. Miért éri ez meg nektek?

Ezen már mi is gondolkodtunk [nevetnek].

Akkor most legalább megfogalmazhatjátok magatoknak.

Zsófi: Számomra minden ifi alkalom egy ajándék, amit leginkább a fiataloktól kapok. Vannak olyan alkalmak, amikor egy hosszú és fárasztó munkanap után nem lenne kedvem eljönni, de tudom, hogy a fiatalok várnak, ők is eljönnek, pedig lehetnének más-

hol is, és azt is tudom, hogy részben miattunk is vannak itt, ami motivál. Nagyon sokszor fáradtan érkeztem és feltöltődve tértem haza. A szervező csapatunk is feltölt, mindenki olyan kreatív. A napi tanítás is nagyon fontos számomra, amin keresztül a fiatalok is tanítanak minket. Meglepően okos és mély gondolataik vannak. Úgy jövünk ide, hogy mi szeretnénk adni, tanítani, de sokszor mi kapunk olyan tanítást, amire nem is gondolkodtunk.

Minden alkalommal meglepődök, amikor rájövök, hogy az Úr talán üzeni akart nekem rajtuk keresztül.

Ez mindig erőt ad nekem a következő alkalomra. Úgy szervezzük az alkalmakat, hogy váltsuk egymást, min-

dig más tartja az ifi alkalmat, a többiek pedig segítőként vesznek részt. Ha ifi vezető vagyok, akkor jobban oda kell tennem magam, nem mindig van időm készülni, de mégis valami nagyon jó dolog születik, mert a Szentlélek dolgozik. Volt egy olyan ifi alkalom, ami későn ért véget, mert zártuk a félét, ezért autóval hazavittem párat a lányok közül, hogy biztonságban hazaérjenek. Mély és személyes dolgokról beszélgettünk az autóban, és amikor elbúcsúztunk egymástól, azt mondták nekem, hogy „nagyon jó anyuka lennél”. Számomra, akinek még nincs gyermeke, ez a mondat nagyon sokat jelentett, megismogatta a lelkemet, úgy éreztem valamit mégis sikerült adnom a gyerekeknek, ha ilyen érzéseket tudtam kiváltani belőlük.

Julcsi: Ez a feladat óriási nagy kreativitást igényel részünkről, hiszen ők az a korosztály, akiket nagyon nehéz megszólítani és főleg megtartani. De valahogyan mindig kapunk hozzá erőt egymásból is merítve, még akkor is, ha fáradtak vagyunk. Mai nap például az eredeti beosztás szerint nekem nem kellett volna jönnöm, de az utolsó pillanatban kiderült, hogy valami nem ér rá, ezért beugrottam helyette. Nagy az összetartás a szervező csapatban és ezen is sok múlik.

Eszter: Bennem is hasonlók fogalmazódtak meg, mint a többiekben: én is nagyon szeretem a felnőtt csapatot.

Úgy érzem, hogy nagyon hamar befogadtatok. Egy gyónásom után Zoli atya penitenciája az volt, hogy próbáljam ki ezt a szolgálatot. Tényleg csak emiatt érkeztem, nem ismertem előtte senkit a csapatból. Nekem is sokat ad a gyerekekkel a kiscsoportos beszélgetés. November vége felé csatlakoztam, és a mai volt az első alkalom, amit tartottam.

Péter, te miért vagy itt?

Péter: Engem a feleségem, Julcsi hívott el. Nekem a közösségi élmény, ami a meghatározó, ami a legtöbbet ad. A vezetői csapatépítő buli volt az első alkalom, amire eljöttem. Azt hittem, mindig ilyen lesz, de nem... [nevet]. Azt is szeretem benne, hogy nem sablonosan működik, hanem annál sokkal kreatívabb: be tudjuk csomagolni a mondanivalónkat egy élmény-átadásba. Látszik, hogy az ifik is szívesebben fogadják ezt.

Réka, Te hogy kerültél ide?

Réka: Engem Imi hívott. Megbeszéltem a férjemmel és eljöttem.

Bogit kérдем még, aki óvónőként egész nap gyerekekkel dolgozik. Ezután este még hogy van energiád az ifikre?

Bogi: Napi hat és fél órát valóban óvódás gyerekekkel vagyok együtt, de ezután felüdülés idejünni az idősebb és értelmesebb gondolkodású fiatalok közé. Köztük tudok váltani és újra fel-

nőtt embernek érzem magam. Néha előfordul, hogy rólam, a családomról is kérdezzetnek, és ők fogalmazzák meg, hogy „*neked sokkal több gyermeked van*”. Ez egyfajta lelki gyógyulást is jelent számomra, hogy ugyan nincs saját gyermekem, de az ovisok mellett őket is egy kicsit a gyermekeimnek érezhetem, és ez nagyon jól esik. Én ezt is kapom tőlük.

Imi, úgy látom, hogy többeket te hívtál meg ebbe a felnőtt szolgáló csapatba.

Imi: Ez egy közös munka volt. Ahogy fejlődött a közösségünk, én úgy éreztem, többen vártak is a hívásomra, mert csatlakozni akartak valamilyen

szolgálathoz. Valaki mondta is, hogy jól esett neki a meghívás. Az elején közös kocsmázást szerveztünk néha a felnőtt csapatnak, ami akkor sokat segített abban, hogy jobban megismerjük egymást. Most már nincs rá szükség, de nagyon fontos, amit Dávid fogalmazott meg, hogy itt két csapatot is építünk: az ifikét és a felnőtt szervezők közösségét egyaránt. Én most egyébként kicsit hátrébb húzódtam ettől a szolgálattól, mert sok új kihívás van az életemben, ahol helyt szeretnék állni, de azért hiányzik is egy kicsit ez a miliő. Számomra egyébként nagyon jó érzés valami olyan szolgálatot végezni, amire szükség van. Több felől éreztem egyfajta „segélykiáltást”, ami arra utalt, hogy szükség lenne egy ilyen ifi közösségre. Bevallom, van egy önző célom is, hogy a lányaimnak, amikor nagyobbak lesznek, legyen egy olyan közössége itt Albertfalván, ahova csatlakozni tudnak.

Hogyan találunk ide a fiatalok?

Dávid: Van, hogy hívják egymást, terjed a híre és egymást vonzzák be. Nem mi lapátoltatjuk össze őket a szülőkkel. Akiket csak a szüleik küldenek, azok le is kopnak, ez teljesen egyértelmű. Egy csomóan vannak, akik kipróbálják, nem jön be nekik és aztán nem jönnek többet. De a legtöbbet tényleg az adja meg nekik, ha eljönnek, és ők maguk tapasztalják meg, hogy jól érzik itt magukat, meg

itt vannak a barátai, ezért érdemes ide eljönni.

Dávid, hogyan lett belőled a csoport vezetője?

Dávid: Zoli atya jelölt ki.

Zoli atya: Egyre több hozzászólása, észrevétele volt. Alkalmasnak látszott.

Szokott lenni csapatépítő alkalmatok is?

Dávid: Igen, pont két hét múlva lesz a következő. Nehéz választ adni a miért éri meg kérdésre, de tény, hogy mind a szabadidőnkből áldozunk arra, hogy összejöjjünk valami magasabb célért és ezzel mi is kapunk egy közösséget egymásban. Három közösség dolgozik együtt az ifi alkalmakon: a fiatalabb ifik, a nagyobb ifik és a vezetők közössége. Az a célunk, hogy olyan biztonságos közeget teremtsünk a fiataloknak, hogy tudjanak beszélni a hittel kapcsolatos belső dolgaikról. Elmondhatják a kételyeiket is. A mi feladatunk az, hogy keret adjunk ennek. Tehát nem mi adunk le egy tananyagot, vagy tanítást a fiataloknak, hanem csak egy lehetőséget teremtünk meg, ahol együtt beszélgetni tudunk Jézusról. Ez az együttlét számunkra is értéket jelent. Az ajándékokat, amiket mi tudunk adni az ifiknek, és amiket ők adnak nekünk, azokat mind fentről kapjuk. Ha nem élnénk meg azt az élményt, hogy bármennyit dolgozha-

tunk egy ilyen alkalom létrejöttéért, annak a vonzását nem mi teremtyük meg, hanem Jézus, nem lennénk itt. Fontos, hogy a fókuszunk Jézuson kell maradnia. Nem mozdulhat el sem a vezetők irányába, se a fiatalokat nem helyezhetjük a középpontba, mert az az a lényegét veszítenénk el. Az a feladatunk, hogy ne igényeket teljesítsünk, hanem egyszerűen csak meghívjuk magunk közé Jézust, ő le tudjon ülni közénk, és hatni tudjon ránk. Ha nem így lenne, nem működne ez a szervező csapat már ennyi éve.

Zoli atya: Amikor Henrik atya rám bízta, hogy foglalkozzak az ifjúsággal, félelmek voltak bennem ettől a korosztálytól. Ezért kerestem segítőket. Először az animátorokat kértem fel, Bató Misit és Fejes Mikit. Velük indult ez az ifi csoport. Azután csatlakozott Benkóczy Máté és Miks Imi, majd hívtuk Rokolya Bogit és Rédey-Keresztény Janit, Labundy Dávidot és a többieket, akik a mai csapat tagjai. Különböző módon hívtam meg őket. Eszter például penitenciának kapta. Többeket Miks Imi szólított meg.

Dávid: Az is egy erős tapasztalatunk, hogy ha valaki belefárad, mindig jön új ember, mindig vagyunk elegenden, amennyien kellünk. Vannak olyan esetek, amiken úgy tűnik, nem leszünk elegenden, de valahogy mindig megoldódik.

Zoli atya: A gyerekek fogynak inkább mostanában...

Dávid: Igen, vannak problémák, amikkel valamit kezdenünk kell. Korábban is volt már ilyen helyzet, ami-re akkor nagyon ráfeszültünk, de nem volt szükség rá, mert egyszerűen visszajöttek. Az biztos, hogy ahogy egyre többen vannak az ifik is, és mi, felnőttek is, egyre nagyobb szervezetségre van szükség.

Zoli atya: A fiataloknak arra lenne igényük, hogy akár hétvégeken is minél többet sülvé-főve együtt legyünk, sátrazzunk, kiránduljunk. Ebben kéne nagyon erősödnünk. Most lesz például egy egyházmegyei szervezésű zarándoklat Rómába. Megragadjuk az alkalmat, hogy üzenjük az újság olvasóinak, hogy elkülönítve küldhetnek adományokat a plébánia bankszámlájára, mert a segítőkkel például nem szeretnénk kifizettetni a költségeket, ha már az idejüket, energiájukat áldozzák erre. De nem csak Rómába, bárhova nagyon mennének a fiatalok. Eleve azt látom, hogy még húsz éven is több törődést, odafigyelést igényelnek. Kijelenthetjük, hogy ha élő egyházközségeket szeretnénk a 21. században, akkor megfelelő egzisztenciát teremtve teljes állású ifjúságpasztorációs munkatársakat kellene foglalkoztatnunk minden ilyen méretű egyházközségben, mint amilyen például az albertfalvi.

Ki van még a csapatban, aki most nincs itt?

Dávid: Rédey-Keresztény Jani, a Benkóczy fivérek: Máté és Zoli, Endrédi Gábor, Ágh Panka, Tarnai Balázs és Ludmány Jani. Annak, hogy ennyien vagyunk, az az értelme, hogy meg tudjuk oldani, hogy ne kelljen mindenkinek minden szerdán itt lennie. Komoly elköteleződést jelent az is, hogy valaki havonta egyszer, vagy kétszer eljön. Családjuk, házastársuk mellett hozzák meg a szervezők azt az áldozatot, hogy itt vannak, ami egy nagyon nagy érték.

Erre figyeltem föl én is...

Zoli atya: Egy különleges kegyelem Albertfalván, hogy ilyen odaadással veszünk részt ebben. Bár nagyon sok csoport van a plébánián, ez a közösség azon nagyon kevés felnőtt csoportok közé tartozik, akik egy szolgálat miatt jöttek össze. Nem önmagukért, hanem azért, hogy tegyenek másokért. Ilyen még a Karitás, az énekkar... és talán nincs is több. Ennek a közösségnek a fő motivációja az, hogy összegyűjtsön és szolgáljon – elsősorban nem egymást, hanem a legveszélyeztetettebb korosztályt, akik legkönnyebben elkallódnak. Nagyon érdekes arcok vannak köztük: van, aki ide, a hittanra jár, de misére nem. Ezért nagyon fontos, hogy legyen ez a csoport.

Schwarczkopf Bálint

Buli a Teremtővel

A gyerekek farsangján nem mással találkozhattak a résztvevők, mint a teremő Istennel. Vagy legalábbis Henrik atyával, aki az Ő jelmezét öltötte magára. Vele élhették át a teremés első napjait, a gyerekek pedig a teremtmények jelmezeibe bújva léphettek be a Paradicsomba. Nem tudom, átérték-e a kicsinyek a pillanat súlyát, de szemmel láthatóan jól szórakoztak ők és szüleik is.

Dínomdánom vigalom, nincs a táncra tilalom...

Az idén jó hosszúra nyúlt a farsangi időszak, amit rendesen ki is használtunk. Egy február közepi szombat estéjén a Don Bosco iskolában jöttünk össze – felnőttek – „valami sárgában”, hogy mulasunk egy jót. Multságunkat megújulva, frissítve, új ötletekkel, de hagyományokat megtartva szervezték meg fiataljaink. A programokról és a jó hangulatról tanúskodnak a képek itt, és a honlapon. Hálásan köszönjük munkájukat! A Jóisten fizesse meg nekik szolgálatukat busásan!

Közös(s)égi találkozások

Házaspárok lelkigyakorlata Leányfalun

Február harmadik hétvégéjén 15 házaspár elvonultunk a mindennapjainkból a leányfalui lelkigyakorlatos házba megérteni, elcsöndesíteni és felkészíteni lelkünket a szentévre. Mindebben Balogh Attila atya, az esztergomi szeminárium rektora segített.

Többek között tanítást kaptunk a kereszteni reményről, ami sokkal több, mint földi életünk mindennapi bizakodásai: az Istenbe vetett hitünkről szól. Bizakodás abban, amit az Úr Jézus megígért. Tanítást kaptunk a kapu, a szent kapu jelentőségéről. A templomkapuról, ami a külső és a belső világ között áll. A saját lelkem kapujáról, aminek csak belül van kilincse, csak én tudom kinyitni, és beengedni a Jóistent. És a mennyország kapujáról, amit Jézus a kereszthalálával megnyitott, és alig várja, hogy betérjek rajta.

Bőséges tanítást kaptunk a teljes búcsúnyszerűségeiről. Nagyon gazdag a paletta, amivel segíthetjük meghalt szeretteink üdvösségét. Erről részletesen a szentévi rovatban olvashattok.

A hétvége a közösségépítést is jól szolgálta, étkezések alatt és esténként jókat beszélgettünk, játszottunk, így még jobban megismertük egymást.

A Jóisten fizesse meg a szervezőknek lelkes szolgálatukat!

Nagyböjtindító lelki délután

Nagyböjt első szombatjára hívott bennünket a Lélek felkészülni arra, hogy befogadjuk Jézus különleges ajándékait nagyböjtben, illetve húsvétkor.

Koszorú Péter atyát, a Kaposvári Egyházmegye papját, Zoli atya jóbarátját hívtuk meg, hogy mindebben vezessen bennünket. Ő meg is tette jószívvel: nem kevesebbet tett, mint hogy a gyökerekig ásott le velünk. Mit jelent számomra a kereszténység? Vagyis mit jelent számomra a krisztuskövetés? Miért vagyok krisztuskövető? Első körben csak a kérdést tette föl, a választ magunknak kellett átélmednkünk a szentségi Jézus előtt.

De ez nem olyan téma, amit egy délután alatt el lehet intézni, hosszabb távú elmélkedést igényel, egész nagyböjtire szól. Leginkább életprogram, életem során hogyan változik, fejlődik Krisztussal való kapcsolat. Hogyan gazdagít, mi hiányzik még a teljességhez?

A keresztútjárás illetve a szentmise bemutatta a böjt lényegét, illetve a kísértések mibenlétét, legyőzésének lehetőségeit.

Köszönjük Péter atyának lelki életünk mélyítését, Henrik atyának, Zoli atyának a gyónási lehetőséget, a zenei szolgálatban, illetve a gyerekvigyázásban résztvevők szolgálatát!

Mickó

Ministránsok keresztútja

A ministránsok szolgálata nem csak a szentmisékre korlátozódik, hanem szeretnénk bevonni őket minél több liturgikus cselekedetbe, nagyböjtben például a keresztútjárásba is. Tudom, hogy a keresztút nem egy könnyen befogadható műfaj. Nagyon sok múlik az elhangzó szövegeken és zenén. Úgy látom azonban, hogy az alsós általános iskolás ministráns fiúkat is meg tudja szólítani ez a szertartás.

Nagyböjt harmadik hetének péntekén a kisgyermekes családok vállalták a keresztúti elmélkedések felolvasását és a gitáros szolgálatot a szertartás alatt. Sillye Jenő és Pávó Gyula keresztútjának felemelő zenei tételeit játszották. A ministráns fiúk hősiesen végig bírták a dalokkal együtt közel egy órán át tartó szertartást. Ami különleges élmény volt, hogy a keresztút a szüleikkel együtt azt végigjáró óvodás és kisiskolás gyerekeket is meglepő módon lekötötte.

Pont másnap a ministráns foglalkozást a kelenvölgyi templomban tartottuk, ahol a ministráns fiúkkal szintén keresztutat jártunk, csak mi magunk. A fiúk gyerekek által írt elmélkedéseket olvastak fel az állomásokról. Bár az esős időben elég hűvös volt a templom, de alig akartak hazamenni.

Imádkozom értük, hogy Krisztus önmagát odaadó szeretete a keresztutakon keresztül is szólítsa meg őket a szívük mélyéig.

Schwarczkopf Bálint

Kik az albertfalvi animátorok és hol találkozhattok velük?

Az albertfalvi animátorok egy lelkes, fiatalokból álló közösség, akik a szalézi szerzetesrendhez kapcsolódva tevékenykednek Albertfalván. A szalézi rend alapítója, Don Bosco, a fiatalok nevelését és támogatását tartotta küldetésének, és ezt a szellemiséget követik az animátorok is. Céljuk, hogy olyan programokat szervezzenek a gyerekeknek, ahol a közös ima és játékok során egy befogadó és vidám közösség részesévé válhatnak.

Már jó pár éve az animátorok szervezik Albertfalván a Csillagtábort, amire minden nyár utolsó hetében kerül sor. A tábor során minden nap a Don Bosco iskolában találkozunk a gyerekekkel, majd innen indulunk útnak olyan érdekes és izgalmas helyszínekre, mint Kamaraerdő, a Kopaszi-gát és a Martonvásári Kastélypark, vagy pedig az iskola udvarán és a közösségi házban szervezünk különböző játékokat a gyerekeknek.

A Csillagtábor ugyan a legnagyobb program, amit az animátorok szerveznek, de ezen kívül az év során számos programmal várjuk a gyerekeket. Karácsonykor, december 24-én délelőtt van a karácsonyi gyerekvigyázó, melynek segítségével a szülők nyugodtan készülhetnek az ünnepre, míg a gyerekek játékos programokon vehetnek részt a közösségi házban, majd pedig együtt nézhetik meg az immáron már hagyománnyá vált, az animátorok által előadott pásztorjátékot a templomban.

Ezen kívül havonta egy szombaton oratóriumot is szervezünk az albertfalvi közösségi házban. Itt a gyerekek és fiatalok játékokkal, kézműves foglalkozásokkal, valamint alkalmanként közös kirándulással tölthetik el az időt. Ezek időpontjáról a hirdetésekben, vagy pedig a plébánia kommunikációs felületein található bővebb információ.

Szabó Gina

Alfanimators

Bosco-nap a Boscoban

A z Albertfalvi Don Bosco Katolikus Általános Iskolában január 31-én minden évben megrendezésre kerül iskolánk névadójának a megünneplése. A napot rendszeresen egy misével indítjuk. Ezt követően a korábbi napokban felosztott csapatokra bomlunk. Ilyenkor minden osztályban két csoport keletkezik, melyek egy-egy menetlevelet is készítenek maguknak. Ezen feltüntetik a csapatnevet, a tagokat, majd a hátuljára egy Don Bosco idézetet választanak. Ebben fogják később a tanárok értékelni a csapat teljesítményét.

Idén egy csapat nyolc állomásra látogatott el, melyek mindegyikén egy-egy tanár várt rájuk játékos feladatokkal. Különböző állomásokat kerestett fel az 5-6. és a 7-8. évfolyam.

Tanáraink célja, ezen a napon különösen, Don Bosco tanításainak, élete főbb eseményeinek megismertetése és a jó hangulat megteremtése volt.

A mi csapatunk egy zenés feladaton vett részt, ahol dalok címét és előadóját kellett felismerni. Bátran állíthatjuk, hogy a csapatok nagy része itt szórakozott a legtöbbet, és ez nyújtot-

ta nekik a legtöbb vidámságot. Mi is itt nevettünk a legtöbbet, bár egy-két dalt nem ismertünk fel. A következő állomáson a magyartanárnál húztunk öt szót, melyek segítségével egy páros rímű verset kellett alkotnunk. Ez a feladat sok fejtörést okozott, azonban a végén sikeres eredménnyel távoztunk. Ez után az angolterembe látogattunk el, ahol egy Don Bosco-s activityben vehettünk részt.

Sokat nevettünk, és új szavakat is megtanulhattunk. A soron következő állomás egy ügyességi, sportos kihívás volt. A mozgást sem hiányolhattuk, hiszen a következő állomáson célbadobás várt ránk, itt kislabdával kellett dobni. A célok különböző méretű labdák és karikák voltak. Jól kifáradtunk és egy kis pihenésre is szükségünk volt, azután újult erővel mehettünk tovább.

Ezután már csak három állomás maradt. Ezek között volt egy Don Boschoz kapcsolódó Tabu, majd részt vehettünk egy olyan állomáson is, ahol egy Don Boscoval készült képzeletbeli interjút kellett kiegészítenünk, és felolvasnunk. Ez a feladat jól megizzasztott, azonban közben rengeteget nevettünk. Az utolsó feladatban iskolánk himnusza kottájának felvágott darabjait kellett összeraknunk, utána elénekelnünk. Még ha nincs is mindenkinek szép, tiszta hangja, az éneklést egyaránt élvezték.

Az 5-6. évfolyamosok hasonlóan szórakoztató feladatokkal birkózhattak meg. Többek között részt vehettek ők is egy Don Bosco-s Tabuban. Két állomáson is megismerkedhettek Don Bosco mondásaival. Először betű kiegészítő, később pedig mondat összeillesztős formában. A sportos feladatokból ők sem maradhattak ki, hiszen egy akadálypályán vehettek

részt. Don Bosco élete megismerésének céljából több feladat is várt rájuk. Voltak köztük igaz-hamis állítások, szövegértés és egy puzzle is. A némettanárunk Einstein logikai feladatát is átdolgozta Don Boscohoz köthetően.

Amikor minden csapat végiglátogatta az összes állomást, mindenki visszatért a saját osztálytermébe. Itt egy újabb feladattal néztünk szembe, ahol tanáraink táskáját kellett felismernünk. Ezen sokat gondolkodtunk, hiszen sok tanár hamarabb érkezik meg az iskolába, mint mi, így nem látjuk a táskájukat.

Az alsósokra is izgalmas, változatos, iskolánk névadójával kapcsolatos feladatok vártak, melyekkel vidáman töltötték el idejüket.

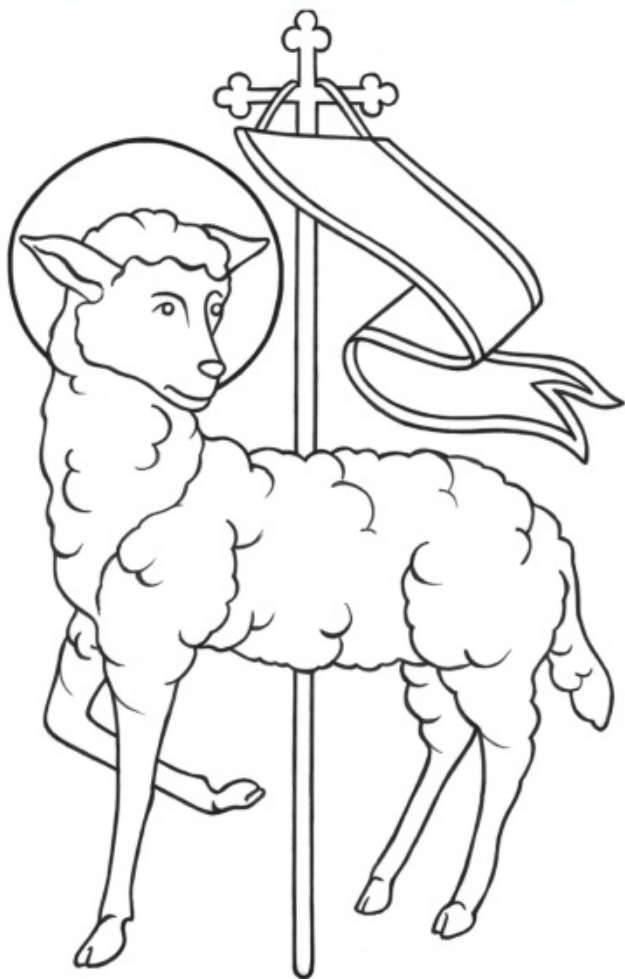
Ez a nap, mint mindig, sok szórakozással telt. Bár úgy tűnhet, hogy ez egy tanításmentes nap volt, azonban minden állomáson tanulhattunk valami újat. Igaz, hamar vége lett, de az elkövetkezendő héten izgatottan vártuk az eredményt, hogy kihirdessék a nyertes csapatot, melynek tagjai egy kis jutalomban is részesültek.

Gertheis Sári és Nemes Elena
8.a

Színezd ki Isten Bárányát!

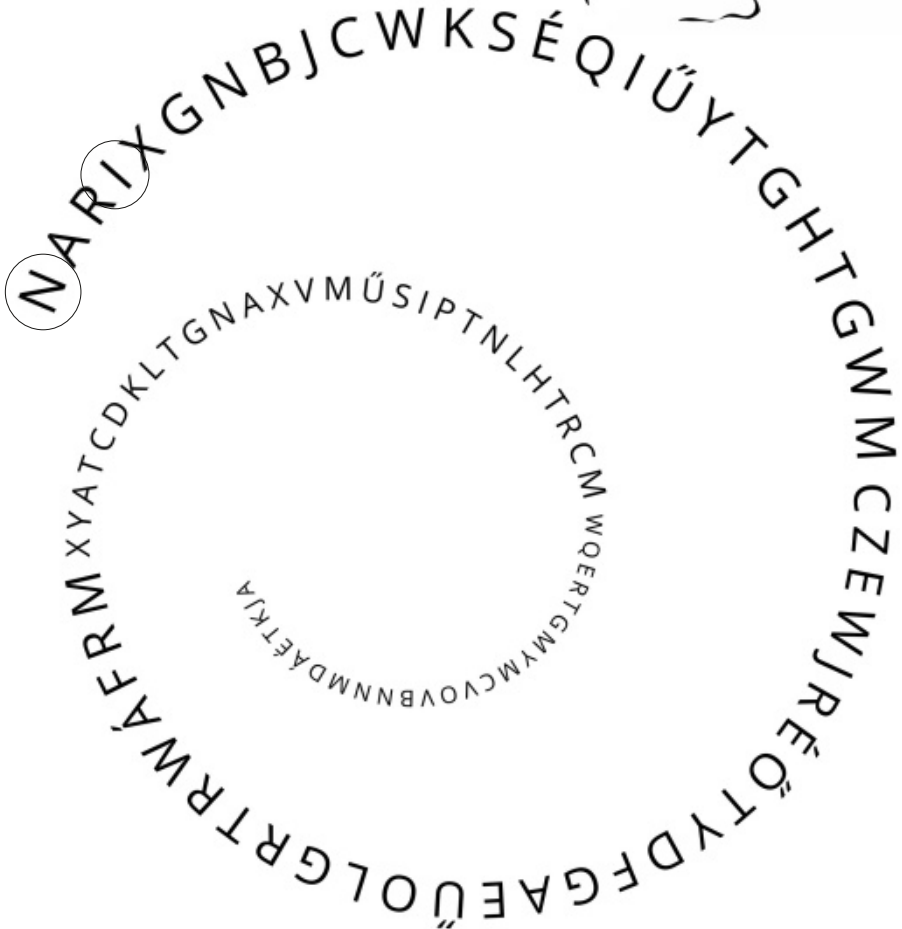

Tudtad-e,

hogy Jézust először Keresztelő János nevezte Isten Bárányának (Jn 1,29)? Keresd meg a Bibliában, kiknek mondta ezt róla másodszor (Jn 1,35-40)!

Húsvéti feladvány

Karikázz be minden harmadik betűt, hogy megtudd, mit mondott az angyal az asszonyoknak az üres sírnál! Az első kettőt már be is karikáztuk segítségképpen.

Plébániánk programjai

Szentmisék

hétfő	7.00
kedd	7.00
szerda	18.00
csütörtök	18.00
péntek	7.00
szombat	18.00
vasárnap	7.30; 10.00; 18.00

Szentségimádás a templomban

hétfő, szerda, csütörtök	7.30 - 18.00
kedd, péntek	7.30 - 20.00
minden hónap első vasárnap	17.00 - 18.00

Gyóntatás

hétfő	7.30-tól
péntek	7.30-tól és 16.30 - 17.30

Ovis hittan

szerdánként 16.30 - 17.00 a közösségi házban

Elsőáldozásra készülők hittanja

csütörtökönként 16.30 - 17.30 a közösségi házban

Bérmálkozásra készülők hittanja (14 éves kortól)

minden hónap 2. és 4. péntekén 16.30 - 18.00 a plébánián / közösségi házban

Hittanos játékos együttlét (általános iskola 4-5. osztály és 6-7. osztály)

keddenként 17.00 - 18.00 a közösségi házban

Ifjúsági hittan (8-10. osztály és 11. osztály - egyetemista korig)
szerdánként 19.00 - 21.00 a közösségi házban

Felnőtt ifi hittan (25 év felett)
keddenként 20:00 - 21:30 a közösségi házban

Felnőtt bibliaóra
minden hónap 2. és 4. hétfőjén 19.00-tól a közösségi házban

Házass Est (Házaspárok hittanja)
minden hónap 1. péntekén 19.30 - 21.00 a közösségi házban

Katekumenek hittanja
minden hónap 1. és 3. csütörtökén 19.00 - 20.30 a közösségi házban

Ministráns foglalkozás
kéthetente szombaton 9.00 - 10.30 a sekrestyében

Plébániai oratórium (játékos foglalkozás általános iskolásoknak)
minden hónap 1. szombatján 9.30 - 12.00 a közösségi házban

Cserkész (8 éves kortól fiúknak és lányoknak)
Érdeklődni lehet: 815cspkh@gmail.com

Szent Angéla imakör (egyedülálló hölgyeknek)
minden hónap harmadik hétfőjén 19.00 - 20.30 a közösségi házban

Szent Anna nyugdíjas klub (60+ éveseknek)
hétfőnként 16.00 - 18.00 a közösségi házban

Szent Mónika édesanyák imaközössége találkozója
minden hónap első hétfőjén 18.30 - 20.00 a közösségi házban

Apaklub (szentségi életet élő férjeknek, apáknak)
minden páratlan hét keddjén 19.30 - 22.00 a közösségi házban

Programjaink

Exodus férfiközösség találkozója

szerdánként 21.00 - 22.00 a közösségi házban

Babás, kisgyermekes szentségimádás

csütörtökönként 10.00 - 11.00 a templomban

Baba-mama kör

péntekenként 10.00 - 11.30 a közösségi házban

Családos szentségimádás

minden hónap 2. péntekén 18.00 - 19.00 a templomban

Karizmatikus közösség nyitott összejövele imaszolgálattal

minden hónap 3. csütörtökén 19.30-tól a közösségi házban

Karizmatikus közösség szentségimádása a papi hivatásokért

minden hónap első péntekén 19.00 - 20.00 a templomban

Dicsőítő szentségimádás (az Új Szív Közösség nyitott alkalma)

minden hónap első csütörtökén 19.00-tól a templomban

Gitáros kórus

plébániánk honlapján a *Hirdetések/Esemény naptár* menüpontban meghirdetett vasárnapokon 8.30-tól próba a közösségi házban, utána éneklés a 10.00 órai szentmisén

Klasszikus kórus próbák

hétfőnként 18.00 - 20.00 a Szent II. János Pál Iskolaközpont közösségi termében

Asszonytorna (tartásjavító, kondicionáló, zsírégető mélyizomtorna)

keddenként vagy csütörtökönként 19.30 - 20.30 a közösségi házban

Karitászt éllelmiszerosztás

péntekenként 7.40 - 8.00 a templomkertben

Az időpontok tájékoztató jellegűek, változás lehetséges. Kérjük, hogy figyeljétek a szentmisék végén a hirdetéseket, melyek felkerülnek plébániánk honlapjára is: www.albertfalviplebania.hu!

Igent mondok
ONLINE NŐI LELEGIYAKORLAT

Kedves Nőtársaim!

Szeretettel hívunk az
Igent mondok lelkigyakorlatra,
mely május 1-jétől 31-ig tart, online formában,
és semmilyen kötelezettséggel nem jár,
ajándékai viszont annál inkább vannak.

*„A tudat, hogy most több ember velem együtt imádkozik,
erőt adott a mindennapi gondok békésebb elviseléséhez”
– írta egy lelkigyakorlatozónk 2 évvel ezelőtt.
Gondolatát azóta is sokezeren érezzük magunkénak.*

Albertfalván a lelkigyakorlat ideje alatt
péntekenként 18:00 – 20:00 között
összejövetelt tartunk a közösségi házban a lelkigyakorlaton
résztevőknek, hogy megosszuk a lelki ajándékainkat és
imádkozzunk együtt.

Az első alkalom április 29-én lesz,
melyre szeretettel várunk mindenkit!
További alkalmak: május 6., 20. és június 3.

Kérjük, jelezd valamelyik szervezőnek a részvételi szándékodat,
hogy felkészülhessünk! Előre is köszönjük.

Szervezők: Riszterer Zsuzsanna, Palásthy Julianna és Schwarczkopf Orsolya

„Csak Istenben nyugszik meg a lelkem,
mert tőle jön reménységem.”

.....

[Zsolt 62,6]